

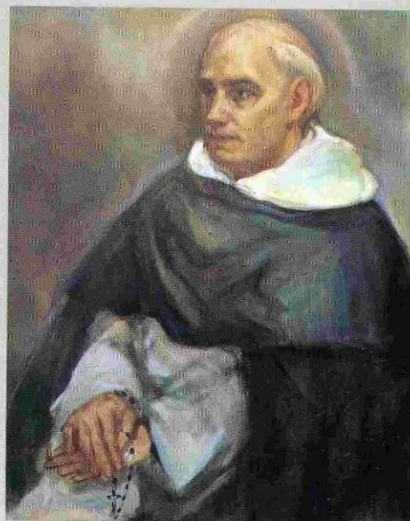
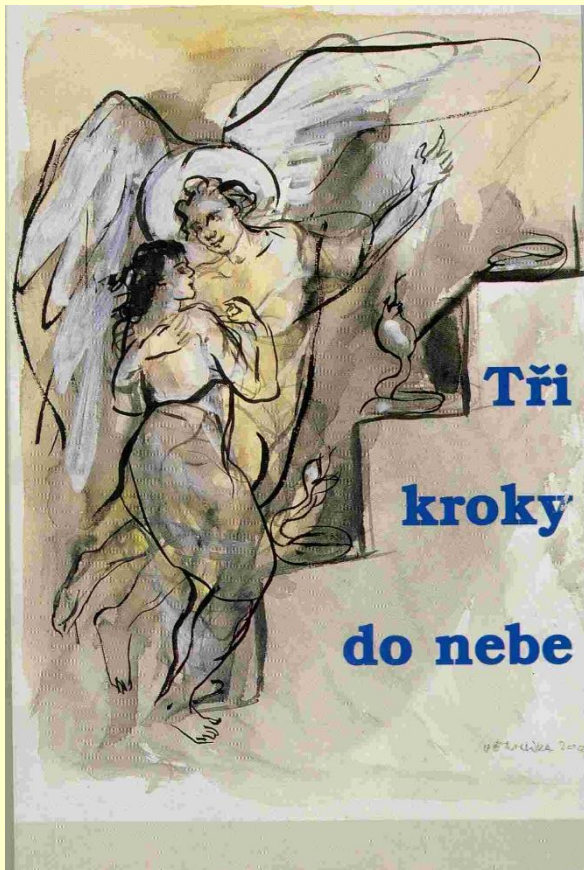
TŘI KROKY DO NEBE

Co: P.PhDr Tomáš J.Bahounek OP

Obálka: Veronika III.OP

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta Maria Cormiera v Brně
jako sv.č.12.

Brno 2003

Blah. Hyacint Maria Cormier OP

vydává
BRNĚNSKÉ ANGELICUM

Pojď, ukáži ti cestu rájem

To jediné potřebné

Nesvazuj si předem křídla

Není to žádný hlavolam

Krok za krokem

Smysl tvého kotrmelce

Co si počít s tou sebeláskou?

Výtah do nejvyšších sfér

Počítám s tebou

Mlčeti zlato

Povaha životních kroků

Není osvěta jako osvěta

Na prahu ráje

Živá pochodeň

Splynutí

Pojď, ukáži ti cestu rájem

Jsem obyčejný člověk, a přece se toužím oddat, věnovat a zaslíbit něčemu velkému. Ale kdopak mi pomůže uslyšet volání dalek? Kdo mě nadchne, abych se za tím směle vydal, když všechny známé zasvěcené hlavy se s tím zavřou někam do ulity své akademické půdy?

Pojď za mnou! Cesta k dokonalosti, k poznání svrchované Pravdy a prožívání největší Lásky, je putování za mým voláním. Jsem tvůj Bratr a Spasitel. A dnes ti ukáži cestu rájem. Takováhle cesta je určená právě pro tebe, a vůbec nezáleží na tom, jestli máš dost peněz nebo vlivného strýčka nebo jsi nějaký zvláštní vyvolenec.

Jako žádný z tvorů, ani ty se nemůžeš stavět nade mě, neboť jsem, který jsem a nezávisím na nikom ani na ničem jiném. Navzdory všem tvým životním zkušenostem, akademickým vymoženostem a úředním rozhodnutím, vydechuji svého Ducha svatého pořád tam, kam chci.

Co ode mně chcete? Kdekdo mi nabízí své služby, a sotva mu dám svůj hlas, už mě nezná.

Hlavní užitek z toho všeho máš jedině ty, kdo tohle tajemné vanutí Ducha mého dechu ochotně přijmeš. Když se do tebe rozlévá a zaplavuje tě jako zářivý plyn, zakoušíš v sobě podstatný rys mého tajemného života, prožíváš mou věčnou a svrchovanou lásku.

To bych se divil, že o takové skvělé příležitosti ví tak málo lidí z mého okolí.

Nediv se! Většinou prostě chybí věrná součinnost se mnou a s mou svrchovanou Pravdou. A přitom se ti nabízí tak osobním a důvěrným způsobem! K tomu ti nestačí nachytat nějaké vědomosti o dokonalé lásce či o duchovním životě. Tohle tě musí zasáhnout v samém jádru tvé bytosti a načisto tě to musí uchvátit. Když se ti po dlouhodobém nedostatku duchovní potrawy najednou dostane hutnější stravy, tak se ti dostává rozličné nabídky, vhodné i nevhodné. Jenže i tu nejlepší potravu musíš přijímat postupně, zvláště po dlouhodobém strádání. I kdyby sis tedy dokázal z té záplavy dobrot vybrat to nejlepší, nemusíš dojít k šťastnému cíli.

Co si mám počít, když se znalci těchto věcí uzavřeli do akademických věží ze slonoviny? A kdopak mi pomůže zaslechnout ten pravý hlas uprostřed okolního šumu a hluku? Kdo mě přesvědčí k následování tohoto volání? Kdo mě nadchne, abys ho radostně poslechl a vytrval až do konce?

Nečekej nic od lidí a budeš příjemně překvapen.

Takže si musím pomoci sám? Vyhledat staré knihy a vydat se životem podle starodávných map?

Jenže když shltneš za týden dílo takového Bonaventury, za další týden Augustinovo dílo, pak třeba za čtrnáct dní shltneš odkaz Terezie z Avily, aby ses příští týden ponořil do Temné noci a vzápětí podnikl s Janem od Kříže Výstup na Karmel, a do roka abys dosáhl solidního přehledu o nejruznějších učitelích duchovního života, tak po celém tom upachtěném roce nejspíš někde uvázneš s duší vyprahlou jako Sahara, ale bez hlubšího přínosu.

Tak čeho se mám přidržet na cestě k velkým věcem, kde dosáhnu dokonalosti?

Tvá dokonalost spočívá v lásce, hlavně v plnění mých dvou velkých příkazů: Miluj svého Pána z celého svého srdce, z celé své duše, vší silou a celou svou myslí, a svého bližního jako sebe samého. Zkrátka naslouchej, ale i poslechni mé volání!

Co tam zažiji?

Obvyklým zjevem na cestě k dokonalosti je vlité nazírání na tajemství víry, na tajemství mé přítomnosti ve tvém okolí i v tobě, na tajemství mého přijetí tvého těla ve vtělení, tvého vykoupení mou potupnou smrtí a jejím překonáním, a na tajemství mých slavných ustanovení, které ti zanechávám jako můj odkaz. To však vyžaduje tvou přípravu.

Snad ne nějaké očišťování?

Proč ne? Tvá očista je nevyhnutelná, pokud chceš žít doopravdy a milovat dokonalou láskou. Hlavně ti schází trpné očišťování smyslu.

Prosím vás, a k čemu je to dobré?

Tím se ti naznačuje cesta z kleští všednosti. Vykroč po ní na osvěčující cestu! Očišťování ducha je tvůj první krok na cestě, která vede k vrcholnému setkání. Však to znáš! A co teprve, až se dozvíš něco o těch třech smysluplných životních kotrmelcích, totiž krocích vnitřního života. Takovým obratem ti ovšem začíná každý z těchto kroků. Koneckonců jde přece o soustavné

putování či aspoň ochotu k tomu, třebaže to mohou být úplně kotrmelce. Být to něco povrchního, pak bys mohl mluvit o vychytralém převlékání kabátů či neustálém skrývání vlastní tváře pod maskou ubohého proletáře a bezdomovce. Pokud ti ale jde o něco hluboce vnitřního, tak to znamená jakousi efektní a přitom tajemně skrytou piruetu, složenou z neustálých obrátů.

S čím ale mám začít, abych dokázal takové přemety?

Především zkus uvažovat o svém životě v mém zdokonalujícím vyšším nadání! Pokus se zahloubat nad hodnotou svého prvního obrácení! Dále podumaj o svém pokroku v duchovním životě!

Uvažovat o svém životě? Kampak v něm směřuji? Kam asi dojdu?

Jistě. Nebo snad stojíš či přešlapuješ na místě? Přitom konečně dojdeš k uznání nevyhnutelnosti svých dalších obrácení či přetvoření.

O jakých přetvořeních je tu řeč?

Tvůj výchozí smysluplný životní kotrmelec ti naznačuje počátek osvěcující cesty. Další ti naznačuje počátek sjednocující cesty dokonalých.

Mezi těmi, kdo se na tuto cestu vydávají, se už delší dobu ujímá počítání tří kroků na cestě k dokonalosti. Odhaluje ti to hlubokou pravdu o duchovním životě, jeho smysl, význam a životní úspěch. Takové dělení je obdobné s různými úseky tvého tělesného života. Kromě toho se dost podobá některým okamžikům vnitřního života těch, které si vybírám za apoštoly. Sám je přímo vedu. Podle učení mých věrných se jejich vnitřní život přiměřeným způsobem projevuje také u tebe. Jsou vzorem pro tebe, kdo se mi naplno a celým srdcem odevzdáváš, slavně zaslubuješ a věrně mi sloužíš. Jsou však také vzorem i tobě, kdo žiješ ve světě. Také tebe zvu, abys byl mým apoštolem, žil naplno v mém těle, aby se moje radostná zvěst předávala dál tvým živým a osobním svědectvím. **Jak mám prožívat nějaké tvé pravdy, můj Bratře a Spasiteli?**

Ty nejvyšší a nejživotnější pravdy bývají ty nejzákladnější pravdy prohloubené, dlouho rozjímané jako předmět přirozeného nazírání. Kateřina Sienská ti to předvádí svým Dialogem.

Možná, že to dílo už dávno znám, a že mě to dosud nikdy nějak zvlášť neupoutalo nějakou zvláštní naukou.

Nepodceňuj svatou Kateřinu! Není nadarmo učitelkou shromáždění mých věrných. Předkládá ti malou násobilku tvého duchovního života. Píše ti o tvé citlivosti, o tvé obrazotvornosti, ale zvláště o tvých o vyšších schopnostech a o duchu tvé víry. Když do toho ponoříš znovu po létech, až jako zralejší najednou si můžeš ukrotit hlavu údivem nad tím, že ta dobrá žena vypovídá o těchto základních pravdách hluboko, vznešeně a přitom prostince. K tomu se však, moje milovaná dušičko, vyžaduje tvůj druhý životní kotrmelec.

A tohle že stojí v evangeliu?

Evangelista Marek to dobře zná.

Kde o tom píše?

Podává o tom svědectví. Když se jednou ptám apoštolů, o čem spolu cestou mluvili, tak oni mlčí jako zařezaní. Víím, že se pořád hádají, kdo z nich je větší. Můj milý Matouš o tom zaznamenává tu známou příhodu s dítětem. Když už to s nimi není k vydržení, vezmu jedno dítě, postavím ho mezi ně a povídám, že když se neobrátl a nestanou se jako tohle dítě, tak nevejdou do mého království, které není z tohoto světa. Copak nemluví dost jasně o tvém druhém životním obrácení?

Říkám jim, aby se obrátili a hlouběji vnikli do tajemství mého království, do mého důvěrného života. Petrovi osobně připomínám, je ďábel chce tříbit jako přenici. Jenže já za něj prosím našeho věčného Otce, aby neochabl ve víře, a aby po svém obrácení utvrzoval ostatní. To říkám o druhém Petrově životním kotrmelci. Stalo se to na konci mého veřejného působení ve světě, poté, co mě Petr zapírá a tvrdí, že mně nezná.

To jediné potřebné

Také pro tebe je vnitřní život něco, čemu se nevyhneš. Toužím ho ustavičně ve tvém nitru rozvíjet. Zrovna tak jako život tvůrčí a produktivní, ať intelektuální, vědecký, umělecký, literární a vůbec jinak tvořivý. Je to hluboký život tvé duše, a nejen jedné nebo méně důležité schopnosti. Jak jen by se tvůj rozumový život prohloubil a stal smysluplným, kdybys pořád neodstrkoval jeho duchovní rozměr na vedlejší kolej! Kéž bys už konečně naplno uznal a přial jeho potřebnost a velikost! Hned by ses obohatil jeho vlivem, totiž božskými ctnostmi a dary Ducha svatého.

Co je tak důležitého v duchovní činnosti rozumu?

Slova rozumovost a duchovnost mají nesmírně důležitý význam. Bez hlubokého duchovního života nemůžeš mít zhola nic z toho, co děláš, usměrňující a trvalý vliv na život společnosti a kultury. Mnohá tvá díla i mnoho z toho, co přitom podstoupíš, vytrpíš a obětuješ, zůstávají bez duchovního záběru docela na povrchu. Často se mění v mlácení prázdné slámy a nové objevování Ameriky.

Jak mám to všemu, co dělám a strpím, dát hlubší duchovní smysl?

Zabývej se myšlenkou jediného potřebného! Tuhle naléhavou potřebu hled' prožít zvláště dnes, v době rozsáhlého zmatku, kdy tolik lidí a národů ztrácí z očí svůj pravý, poslední cíl! Hledají tento cíl v pozemském bohatství. Zapomínají, jak se to liší od bohatství duchovního a věčného.

Každému je přece nad slunce jasné, že totéž hmotné dobro, na rozdíl od dobra duchovního, nemůže současně vcelku patřit všem. Tentýž dům, tentýž pozemek nemůže současně patřit více lidem, ani jedno území nemůže obývat více národů. Právě v tom je příčina strašných mezinárodních sporů. Lidé bezmyšlenkovitě hledají svůj poslední cíl v nízkých pozemských dobrech.

Kdo s tím může něco dělat?

Právě ty, když uznáš jediné potřebné a svěříš se mému vedení.

Jak se toho dá dosáhnout?

Duchovní dobro může současně náležet tobě jako všem ostatním. Může naplno patřit všem i každému zvláště, a to celé. Jeho vlastníci si nemusí závidět ani se nebudou nenávidět. Naopak, čím více lidí se z toho navzájem těší, tím to užívají prospěšněji. Můžeš vyznávat stejnou pravdu spolu s ostatními. Můžeš mít tutéž ctnost jako mnozí jiní. Můžeš spolu s ostatními věřit v našeho jediného společného Boha a nikomu jinému tím neškodíš.

Duchovní dobra jsou natolik bohatá a všeobecná, že mohou být naráz vlastnictvím tebe jako každého druhého a všech. A přitom mohou obšťastnit každého zvláště. Ba co víc, jediné tehdy dobře poznáváš nějakou pravdu, když ji umíš poučováním předávat jiným, takže i druzí mohou užívat ovoce tvého nazírání. Jen tehdy z toho něco opravdu máš. Dokonce pouze tehdy naplno miluješ nějakou ctnost, když toužíš po tom, aby si ji osvojili i všichni ostatní. A jen tehdy mě upřímně miluješ, když dovedeš radostně nadchnout celé své okolí tak, aby si mě zamiloval i ten nejvíce zabeđený nekňuba. Když utratíš poslední šesták nebo ho daruješ, přijdeš o něj. Mě však neztratíš, když mne doslova rozdáš ostatním. Stanu se tím více tvým, takže budeš opravdu plný mne čili bohatý. Ztratil bys mne v tom okamžiku, sotva bys dal souhlas k tomu, aby mě ztratila třeba jen jediná duše. Zrovna tak, jako kdybys vyloučil z své lásky jediného člověka, třeba toho, který ti šlape na paty a leze ti na nervy.

V této prosté a vznešené pravdě se ti mnoho objasňuje. Hlavně to, že hmotná dobra rozdělují lidi tím víc, čím větší počet lidí je vyhledává jako své vrcholné štěstí. A naopak, duchovní dobra zase spojují lidi tím těsněji, čím upřímněji je milují. Tahle slova ti jasně dokazují potřebu tvého duchovního života. V jádře obsahují také nejlepší rozřešení sociální otázky a světové hospodářské krize. Když tě zvu na cestu rájem, tak tě vyzývám: Vyhledej napřed moji svrchovanou vládu, a já ti všechno ostatní přidám! Dneska se lidé zabíjejí na světě jediné proto, že zapomínají na tuto základní a důležitou pravdu života.

S čím mám začít?

Nejhlubší a nejživotnější jsou pro tebe právě základní pravdy, dlouho rozjímané a prohlubované, které se ti stanou pravdami životními a předmětem ustavičného nazírání.

Hrozně by ses spletl, kdybys ses chtěl beze mne obejít. Byl bys úplně na vedlejší koleji, kdybys hledal svůj poslední cíl v pozemském potěšení. Obracel bys naruby řád hodnot, čili pořazenost cílů. V hmotném řádu bys chtěl využívat kapku smyslných rozkoší v naivním domnění,

že si tím vynahradíš velký nedostatek pozemského bohatství. Den ode dne bys vynalézal dokonalejší stroje, aby ti jejich jakost vyhovovala a zvětšovala zisk. To by byl tvůj poslední cíl.

A co z toho plyne?

Hlavně to, že taková nadvýroba je na houby. Nemá odbyt. Nespotřebuje se a kdekoho ničí. Bývá příčinou stávek. Jeden je potom bez práce a s ním mnozí jiní trpí nedostatkem.

Takže je to hlavně společenská otázka?

Ne. Ve skutečnosti je to mnohem hlubší, než společenská krize. Je to všeobecný stav, který by ti mohl velmi mnoho vysvětlit. Jen kdybys měl otevřené oči a používal je ke koukání. Když hledáš svůj poslední cíl tam, kde není, v chvilkových rozkoších nebo v dočasném úspěchu či ve svém oslavení druhými lidmi, tak jsi úplně mimo jádro věci. Marně bys hledal trvalé štěstí v nadbytku hmotných věcí a společenském uznání. Tohle všechno by se ti zakrátko rozplynulo pod rukama.

Co je špatného na pozemských statcích?

Pozemské statky nejsou špatné, jenomže tě nesjednocují s ostatními lidmi. Spíše tě od nich stále víc vzdalují. A to tím víc, čím dychtivěji po těchto věcech toužíš. Proto rozdělení pozemského majetku ani jeho zespolečenštění není lékem na to, co tě nejvíc trápí. Nepřináší trvalé výsledky, dokud si pozemské bohatství udrží svou povahu a pokud tvá duše, která je převyšuje, si rovněž zachovává svou povahu. Kdybys raději myslel na to jediné potřebné! Přesto ti dávám novou příležitost. Právě v tobě dávám světu tebe, který se nespokojíš s ničím na světě, nýbrž hledáš mé království, které není z tohoto světa. Dávám tě světu, abys žil jen z takové myšlenky a byl jejím velkým průkopníkem. Svět tě potřebuje. Jako v nejbouřlivějších časech i dnes posílám do světa takové bohatýry, jako jsi ty. Však i ty cítíš na každém kroku světem, jak svět po tobě prahne. Nemůžeš se dát spoutat světem, nýbrž ho máš povznést. **Kde mám jistotu, že jsem to zrovna já, kdo může být nějak ve světě prospěšný?**

Trvalou jistotu ti nemůže dát žádná pojišťovna, ale jediné moje vyšší nadání, jímž tě proměňuji a povznáším jako tvůj Bratr a Spasitel.

Nesvazuj si předem křídla

Nejsem si zdaleka tolik jist sám sebou, ani tím, co do mne vkládáš. Znáš se. Už jsem zklamal sebe i druhé a také tebe.

Tvoje obavy, nejistota a úzkosti hříchu mohou být překonány a odstraněny jedině vlitím mého zdokonalujícího vyššího nadání a lásky, kterou nadpřirozeně miluješ mně a lidi. Prorok Ezechiel ti říká mým jménem, že na tebe vyliji čistou vodu a budeš očištěn od všech poskvrn a očistím tě od všech model. A dám ti nové srdce a nového ducha položím doprostřed tebe. Odejmu kamenné srdce z tvého těla a dám ti srdce z masa. A svého ducha vložím do tebe a učiním, abys chodili podle mých přikázání a zachovával a plnil mé soudy.

Co to má znamenat?

Ta čistá, oživující voda je vyšší nadání pro tvé vrcholné zdokonalení, které máš ode mne. Přijímáš je z mé plnosti, a to jedno po druhém, totiž nejprve výchozí nadání, dostatečné k dosažení vyššího života, a pak další pomáhající. Svou lásku, jako svět nezná, ti vlévám do srdce svým vydechováním Ducha jako mé další Osoby. Toto vyšší nadání se ti dostává podle míry mého daru.

A nemůže to být jinak?

Kdyby to bylo jinak, pak moje nestvořená láska k tobě, příznivě obrácenému ke mně, by byla jen citová. Vůbec by neúčinkovala. Nikdy by s tebou nehnula. Vůbec by tě nepřetvořila. Moje nestvořená láska v tobě vůbec nepředpokládá nic, co by bylo lásky hodné. Moje vrcholná tvůrčí láska ti dává novou přirozenost a bytí, a udržuje tě v ní. Moje oživující láska plodí a udržuje v tobě vyšší, než jen přirozený život. Jedině tím se mi stáváš milým přítelem. A přitom vůbec ne jako nějaká moje loutka či maňásek, ani jako otrok, nýbrž jako můj milovaný přítel. Zdokonalující vyšší nadání, toto zřídlo tvého vnitřního života, tě činí dítětem našeho společného věčného Otce, protože ti dopřává účast na mé, vyšší přirozenosti. Nemůže být přirozeným dítětem našeho věčného Otce jako Slovo. Přesto jsi skutečně dítětem věčného Otce z vyššího nadání. Jsi přijat za dítě naším věčným Otcem. Přijmeš-li ty nějaké dítě za své, vnitřně ho nepřeměníš. Pouze je prohlásíš za svého dědice. Když tě však náš věčný Otec miluje jako přijaté dítě, přetváří tě. Oživuje tě vnitřně účastí na svém vlastním, vyšším životě.

Tohle mi nelze do hlavy!

Nezlob se, ale pokus se chápat slova našich evangelistů tak, že vtělený ve tvém těle přicházím do vlastního, ale ty se zdráháš. Tak už neváhej! Zato je ti, kdo mě přijímáš, dána moc stát se mým sourozencem a dítětem našeho společného věčného Otce a naší společné panenské Maminky. Jen uvěř v moje jméno, který se rodíš ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z vůle věčného Otce. Jako Nikodémovi také tobě říkám, že nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vejít do mého království. Co se rodí z těla, je tělo, a co se rodí z Ducha, je Duch. Tak se chci věčně rodit. Mluvím o znovuzrození z vody a Ducha, což je nevyhnutelné k dosažení naprosté a nezvratné dokonalosti.

A co když jsem vůbec žádné znovuzrození z vody a Ducha nezažil?

K dosažení této dokonalosti vyžadují aspoň touhu, když ne nic jiného. Kdo se ze mne rodí k vyššímu životu, ten už neupadá, protože v něm zůstává moje stopa. Tato stopa, přesněji zdokonalující vyšší nadání, spojené s láskou ke mně je neslučitelná s každou úchylkou, která tě ode mne odvrací. To ovšem nevylučuje dvoukolejnost tvého počínání, když podáváš něčemu pomíjivému ruku stejně jako mně, nesmrtelnému, třebaže to nepodporuje tvůj vyšší život, ani ho nechrání, nýbrž ho usiluje co nejvíc oslabit a vyloučit z tvé duše .

Svatý Petr říká ještě jasněji, že ve mně ti náš věčný Otec daruje vzácná a nesmírná zaslíbení, aby ses tím stal účastníkem vyšší přirozenosti. Tak i apoštol Jakub říká, že každý dokonalý dar je shůry. Sestupuje od Otce světél, u něhož není proměny ani zastínění. Plodí mě i tebe svobodně slovem pravdy, abychom byli jakousi prvotinou jeho tvorstva.

Zdokonalující vyšší nadání je tvoje skutečná účast na mé přirozenosti. Z ní rostou moje opravdové úkony. Až dosáhneš dokonalého rozvoje v mém království a nebudeš to moci ztratit, tehdy se ti stanu zdrojem úkonů, jejichž formální předmět bude úplně tentýž, jako předmět nestvořených úkonů vnitřního života našeho věčného Otce i mne, jeho Syna v jednotě našeho společného Ducha lásky. To tě uschopní poznávat bezprostředně tak, jako poznávám já, a milovat mne tak, jak se sám miluji. Miláčku, piši ti rukou apoštola Jana, nyní jsi mým dítětem, ale ještě se

neukazuje, čím budeš. Víš, že až se to ukáže, budeš se mi podobat, protože mě uvidíš tak, jak jsem.

Tahle slova objasňují povahu mého vyššího zdokonalujícího nadání. To je zdrojem tvého vnitřního života. O to jde. Je to jedna z nejvíce potěšujících pravd tvojí víry, pravda životná, jež ti dodává velkou jistotu v neklidném zmatku naší doby.

Jaký má být vnitřní život ve své podstatě a ve svých rozličných fázích?

K tomu potřebuješ znát nejen jeho původ, nýbrž i dokonalé rozvinutí.

Moje evangelium tě učí, že vyšší život, kterého dosáhneš při zrození z vody a Ducha, a který máš udržovat jako ohýnek mými slavnými ustanoveními, je zárodkem tvého věčného života. Hned od začátku svého působení ti říkám v horském kázání, abys byl dokonalý, jako je dokonalý náš slavný Otec.

To je jádro všeho. Neříkám, abys byl dokonalý jako anděl, nýbrž rovnou jako náš slavný Otec. V tom spočívá zdokonalující vyšší nadání jako účast na mém životě. Nad říší nerostů, rostlin, živočichů, i nad tebou samým, ba i nad přirozenou činností andělů stojí můj svrchovaný život. Tady jde o život, který v jeho plném rozkvětu nenazývám jen budoucím životem, jak o něm mluví už nejlepší starořeční filozofové, ale životem věčným, který se tak, jako můj život, neměří časem, ale jediným okamžikem neměnné věčnosti.

A co ten budoucí život, o kterém mluví filozofové?

Ten je přirozený. Podobá se přirozenému životu andělů. Avšak život věčný, o němž svědčí moje evangelium, je podstatně nadpřirozený, pro anděly i pro tebe. Není to jen život nadlidský, život nějakého supermana, ani nadandělský, nýbrž můj vlastní život jako život našeho věčného Otce. Spočívá v bezprostředním nazírání mne tak, jako se sám vidím, a v mém milování, jak se sám miluji.

Právě proto ti mohu říci, že máš být dokonalý tak, jako je dokonalý náš slavný Otec, protože dostáváš účast na mém vlastním životě.

Nepíše se o věčném životě už ve Starém Zákoně?

Zjistíte, ale jen v obrazech, vyjádřených symbolem zaslíbené země. Rovněž Nový Zákon stále svědčí o věčném životě, zvláště moje evangelium v Janově podání. Tam snad nenajdeš řeč, ve které by se nepoukazovalo na nejvyšší blaženost, k níž jsi povolán.

Co je to vlastně ten vyšší život? Je to nastartovaný život věčný. Znovu opakuji, že kdo věří ve mne, ten má věčný život. Tedy nejenže ho bude mít potom, když vytrvá, ale má ho už nyní. Opakuji, že když jíš moje tělo a piješ mou krev, máš život věčný a já te v poslední den vzkřísím.

Jak tomu mám rozumět?

Nejlepší vysvětlení ti dávám, když říkám, že když zachováš mé slovo, neokusíš smrt na věky. Moje slovo zní do věčnosti, třebaže moji překvapení rodáci na mě vyskočili s tím, že prý teď už vědí najisto, že mám zlého ducha. Zemřel Abraham i proroci, a já tvrdím, že kdo zachová moje slovo, neokusí smrt na věky. A hned na mě udeřili, co že ze sebe dělám? Navěky jim klidně odpovídám, že dříve než byl Abraham, já jsem.

Chci ti jenom dát najevo, že když mi uvěříš živou vírou a zamiluješ si mě jako věčného Otce a Bratra, začneš žít navěky. Sotvaže mi uvěříš jako Slovu našeho věčného Otce, které přijímá tvoje tělo, už zakoušíš zárodek vyššího života, který je v podstatě totožný se životem věčným.

Jak je to možné?

Pokrok v duchovním životě by nemohl směřovat k věčnému životu, kdyby v tobě nebyl zárodek věčného života, a to zárodek stejné povahy. Tohle můžeš sledovat už v přirozeném řádu. Zárodek, který je v žaludu, nestal by se dubem, kdyby nebyl téže podstaty jako dub, kdyby v něm nebyl nějak ukryt život dubu. Dítě by nedospělo bez rozumové duše, kdyby v něm rozum nebyl jaksi v neprobudilém stavu. Podobně ani dítě našeho věčného Otce by nemohlo dosáhnout blaženého stavu u mne bez toho, že by při zrození z vody a Ducha nebylo dostalo můj vyšší život. A jako povahu semena v žaludu poznáš jen tehdy, až ho uvidíš v plném rozkvětu jako dub, tak i vyšší život z mého nadání dobře poznáš jen tehdy, když ho pozoruješ v jeho nejdokonalejším rozkvětu, přesněji ve věčné slávě. Vidíš tedy, že noje zdokonalující vyšší nadání je semenkem slávy.

Je to přece v podstatě tentýž vyšší život, stejné zdokonalující vyšší nadání a stejná láska. A přece je zde ve dvou věcech rozdíl.

Které jsou ty dva rozdíly? Nyní mě poznáváš nadpřirozeně a neomylně, ale ne v jasném vidění, nýbrž matně, v temnotách víry. Potom se věci mění. Poznáváš mě docela a bez nebezpečí, že bys mě hříchem ztratil.

Třebaže jsou zde tyto dva rozdíly, které se týkají víry a naděje, přesto jde o stejný život, stejné vyšší zdokonalující nadání a stejnou lásku. Proto říkám Samaritánce, že kdyby znala dar Boží a věděla, kdo jí říká, aby mu dala pít, prosila by spíše ona mě a dal bych jí dal vodu živou. Kdo se napije z vody, kterou mu dávám, už nikdy nebude žíznit. Voda, kterou ti dávám, stává se v tobě pramenem vody tryskajícím do života věčného.

Poslední sváteční den vstávám v chrámě, abych tě volal a pověděl nejen hrstce vyvolenců, nýbrž i tobě, že žízní-li někdo, ať přijde k němu a pije. Sotva mi uvěříš, otevře se v tvém nitru studnice, z níž vyvěrají proudy živé vody. To říkám o Duchu svatém, kterého máš přijmout ty, který mi věříš. Duch svatý se proto jmenuje živý pramen, pramen života.

Dále říkám, že miluješ-li mě - protože samotná víra nestačí - tak zachovááš moje Slovo a dám ti najevo, jak tě miluji. A přijdu i s naším Otcem a zabydlíme se u tebe.

Není to jen nějaký řečnický obrat, z něhož se při bližším ohledání ukáže, že se to myslí jenom obrazně?

Není to žádný hlavolam

Dostaneš nejen vyšší nadání, stvořený dar, ale přijdu za tebou osobně a nebudu sám. Přijde se mnou náš věčný Otec. Dostaví se také slíbený Duch Utěšitel. Věř, že právě ty jsi ten příbytek, vyhlédnutý a sledovaný mnou v jednotě mých třech Osob. Hodlám v tobě přebývat jako přebývám v duši i těle naší společné panenské Maminky, ale i v nezvratně dokonalých duších těch mých miláčků, kteří mě vidí nezahaleně. To proto, že když přebýváš v lásce, přebýváš ve mně a já v tobě. Proto už první krok tvého obrácení ke mně je větší zázrak, než samo stvoření světa.

Není to přehnané? Ne. Stvoření samo otevírá jen přirozený život, kdežto já ti zjednávám nadání pro život vyšší. Proto tvůj vnitřní vyšší život z mého nadání naprosto převyšuje i každý zázrak.

To snad není možné? Není to všechno jenom řečnický obrat, zvaný nadsázka? Ostatně, co je to zázrak?

Zázrak je jen viditelné znamení mého slova anebo znamení naplnění mého vyvolení si tě za služebníka svého slova, ale i za přítele. Podobně ani vzkříšení mrtvého Lazara, jímž nadpřirozeně vracím jeho bezduché mrtvole přirozený život, není skoro nic ve srovnání se vzkříšením toho, kdo po uchýlení ode mě hříchem, a tedy v duchovní smrti své duše znovu přijímá mou výzvu, aby už prvním krokem v obrácení ke mně podstatně přijal můj vyšší život. Je to věčný život zahájený v šeru víry. Tuto myšlenku náramně rád opakuje můj miláček Jan. Nacházím ji také v jeho podání mého Zjevení. V těch šťastných vítězích nevidí jen mučedníky.

Jde tu především o tebe. Jde tu nejen o tebe, který se potácíš světem a bloumáš od ničeho k ničemu, ale také o tebe, který tímto světem vítězně procházíš jako pravý hrdina. Když v pozemských poměrech žiješ v mém zdokonalujícím vyšším nadání, už ve tvém vnitřním životě tě přenáším do vyššího světa jako spoluobčana mého království.

Proto ti říkám, že moje království přijde nepozorovaně, takže se nebude moci říci: Hle, zde je. Hle, tam je, neboť moje vyšší vláda je v tobě. Je skrytá v tobě, ve tvé duši, jako hořčičné zrno, jako kvas, který prokvasí těsto, jako poklad, skrytý na poli, jako pramen, ze kterého tekou proudy vody živé a který nikdy nevyschne.

Totéž zaznamenává pro tebe můj milovaný Jan, když píše, že přecházíš ze smrti do života, když miluješ bratry. Píše ti to, abys věděl, že máš věčný život, když věříš v moje jméno jako jediné spasitelné. Tvůj věčný život je v poznání a přijetí našeho jediného pravého Otce, a mne, kterého ti posílá za Bratra a Spasitele.

Moje vyšší nadání, kterým tě vybavuji, není nic jiného než začátek mé slavnosti v tobě. Věčný život začíná poznáním a přijetím mne ve víře, oživované láskou. Věčný život vrcholí tím, že mě jasně uvidíš tváří v tvář. Daruji ti první i druhý život, protože za něj přináším sám sebe za oběť. Daruji ti ho také proto, že jsem zdrojem života ve všech člancích svého tajemného těla, které oživuji.

Co z toho pomyšlení mám?

Jako málokdo z lidí, tak ani ty nedovedeš docenit první krok a výchozí obrat ve svém životě.

Jakou cenu má tento krok?

Hodnotu takového nastávajícího životního kotrmelce můžeš docenit, když poznáš, že tvá duše přechází ze stavu duchovní smrti v odklonu ode mne nebo ze stavu vlažnosti a lhostejnosti vůči mému hlasu do stavu zdokonalujícího vyššího nadání. Najednou mě miluješ víc než sebe. Miluješ mě nade všechno, aspoň začáteční láskou úcty, třebaže ještě ne láskou velkodušnou, která radostně vítězí nad každým sobectvím.

Tomuto tvému výchozímu kroku předchází stav duchovní nehybnosti, strnulosti, smrti. Není to život, nýbrž jen živoření. Se zastřeným vědomím shrabuješ všechno ze svého okolí k sobě. Chceš vším oplýva. Jenže právě tím jsi otrokem všeho - otrokem vášní, lákadel světa i jeho klamného ducha. Kdežto tento druhý stav, to už je život. Začínáš se vážně uvolňovat z pout sebelásky a usměrňuješ všechno ke mně, kterého miluješ víc než sebe. Tím ti uvolňuji vstup do mého království, kde tvá duše poslušná mému volání vládne se mnou nad svými vášněmi, nad duchem světa a nad každým zlem.

Najednou chápeš, že i ten nejnižší stupeň mého zdokonalujícího nadání třeba v duši dítěte po novém zrození z vody a Ducha, má větší hodnotu než všechno přirozené bohatství celého světa.

Moje zdokonalující vyšší nadání má větší cenu než všechno tvorstvo dohromady. Má větší cenu i než moji duchovní poslové, andělé, protože ti, přestože nepotřebují vykoupení, přece jako ty potřebují můj dar vyššího nadání, aby přišli do nadpřirozené blaženosti, do níž je zvů. Stvořuji přirozenost andělů spolu s darem vyššího nadání. Obrácení jednoho jediného člověka, vlastní vinou bloudícího daleko ode mne, je větší čin než stvoření vesmíru, větší než stvoření andělů.

Jeho ospravedlnění je mnohem větší dar, než oslavení spravedlivého. Dar vyššího nadání pro toho, kdo vlastní vinou trestuhodně bloudí, je větší, než dar slávy pro spravedlivého, který je po ospravedlnění hoden tohoto daru.

Ani to nejvznešenější stvoření nemůže být nikdy zárodkem mého vyššího nadání. Naproti je mu moje zdokonalující vyšší nadání zárodkem věčného života a slávy.

Proto se při tvém usmíření se mnou v mém slavném ustanovení děje něco nekonečně většího, než při vstupu spravedlivého do věčné slávy.

Nekonečná vzdálenost je tajemnější mezi duchy a láskou, protože láska je nadpřirozená. Mezi celou stvořenou přírodou i andělskou a mezi mým důvěrným životem, který láskou sděluji, je větší láska, než mezi hmotou a stvořenými duchy. Všechna, i ta nejvznešenější stvoření jsou mi nekonečně vzdálená. Tak jsou pro mě stejná.

Všechny světy, nebeské hvězdy, země i její vlády nemají takovou hodnotu, jako nejmenší z duchů, kteří mají sebepoznání, kdežto hmotná tělesa to postrádají. Všechny světy a duchoví tvorové dohromady a všechny jejich výkony nestojí ani tolik, kolik nejmenší úkon lásky, který je nekonečně vznešenější. Všechny předměty dohromady nejsou schopny ani sebemenší myšlenky. Pro ně je to nemožné. Je to úkon nad jejich přirozené síly. Ze všech těles a duchů dohromady nevytloučíme nikdy jediný úkon pravé lásky.

Z toho poznáváš, jak se mýlí ti přemoudřelí chytráci, kteří hlásají ospravedlnění, a vysvětlují to jinak než vlitím mého zdokonalujícího vyšší nadání a lásky k sejmutí hříchů. Vykládají si to pouhou vírou ve mne jako Bratra a Spasitele, ale bez skutků, bez lásky. Zkrátka si to vykládají prostým vnějším přivlastněním mých zásluh, které zakrývá tvé hříchy, ale nestírá, takže zůstáváš dál poskvrněný a náchylný k úpadku. Potom ovšem ani vůle není obnovena vyšší láskou ke mně a k duším ve mně. Víra v moje zásluhy a vnější připočtení mojí spravedlnosti nestačí k tomu, abys byl ospravedlněn, nebo aby ses obrátil. Musíš ještě bedlivě zachovávat má přikázání, zejména dva velké příkazy lásky k našemu věčnému Otci a k bližnímu. Miluješ-li mne, budeš zachovávat mé slovo a náš Otec tě bude milovat a přijdeme k tobě a učiníme si u tebe přibýtek. Kdo zůstává v lásce, zůstává v mně a já v něm.

Je to mnohem vyšší než přirozená početnost. Tohle se nedá uskutečnit bez mého vyššího nadání. Po pádu prvních rodičů potřebuješ vyšší nadání, abys mě miloval účinně a více než sebe.

Samotným rozumem dojdeš k poznání, že je třeba milovat mě jako Původce tvé přirozenosti. Jenže tvá vůle je vlivem pádu oslabená a nedokáže to. Ještě méně jsi schopen milovat ve mně Původce tvé přirozenosti vlastními silami. Taková láska podstatně přesahuje přirozené síly tebe i andělů. Z toho poznáváš, že vyšší život, který přijímáš zrozením z vody a Ducha, je opravdu velmi vznešený.

Tento vyšší život obnoví tvé nitro a nekonečně je zušlechťí. Tak tento zahájený věčný život duchovně výstaví tvé nitro. Tak se máš rozvíjet až do tvého vstupu do mého království, které není ze světa, třebaže do něho míří přes tvé srdce. Svým vyšším nadáním, které vlévám do tvé duše, pohybuji a oživuji její výstavbu, abys mohl věčně žít, a modlím se, abys ji nerozbil svým odchýlením se ode mne. Tvé zdraví je uzpůsobení, zatímco nemoc je pouze porucha uzpůsobení. Dávám ti způsobem, odpovídajícím tvé přirozenosti, abys byl tento určitý člověk. Není to však jediná forma tvé přirozenosti. Patří k ní především osobitost kmenová, rodová, jednotlivá, a hned potom zdraví jako stav daný kmenu, rodu, jedinci. K zachování této druhé přirozenosti máš v přirozeném řádu možnost určitých úkonů, měnících se v potřebné zásahy. Neulpívej na těchto úkonech, že bys je povyšoval na vlastní zdroj zdraví! Mají pouze upravující smysl. Ve skutečnosti mohou být tyto úkony oslabené. Základ zdraví však nemůže být oslaben. Zdraví skrytě trvá i při nemoci.

Krok za krokem

Zní to lákavě, jenže skutečnost asi nebude tak snadná.

Neboj se, tady se nevyžadují žádná krkolomná salta. Prostě krok za krokem, jako v přírodě. Vyjdi ze svého růstu jako živočicha.

Není to dost primitivní?

Pokud se má u tebe ujmout a rozvinout život s mým vyšším nadáním a skladba duchovní budovy tvých vlitých ctností a duchovních darů, tedy se štěpuje na výchozí kmen tvého přirozeného života. Tak se nediv, že se rozvoj tvého duchovního života přirovnává ke třem obdobím tvého života, totiž dětství, dospívání a zralosti!

To přece nemůže být stejné, když je to vyšší?

Určitě to není stejné, ale jen obdobné. Je však užitečné všimnout si této obdoby. Hlavně kvůli tomu, aby se dal jaksepatří vystopovat přechod z jednoho období do druhého. Tvé smýšlení se mění v návaznosti na tělesné změny.

A nejsou tu žádné výjimky?

Jsou a potvrzují pravidlo. Všeobecně však tvá duševní činnost v dětství vcelku není stejná jako když dospěješ nebo jsi unavený stařec. V každém v těch tří období života u tebe převládá jiný prvek. Jako dítě ještě nerozlišuješ a nedovedeš rozumně nic uspořádat. V dětství obyčejně vyrazíš za obrazotvorností a smyslovými popudy. A když se u tebe začne probouzet rozum, zůstáváš i potom dost závislý na smyslech. Jako dítě se možná ptáš dospělých: "Čemu jste letos se učili?" a když ti odpovídají: "Nauce o člověku.", dotazuješ se: "O kterém člověku?" V dětství tvůj rozum dítěte ještě nezná odtažitý a všeobecný pojem "člověk" jako takový.

A co ty přechody? Z dětství do puberty a odtud k zralosti?

V období od dětství až do puberty jsi poznamenán organickými přeměnami. Jenže se měníš také psychologicky, intelektuálně i mravní výstavbou své osobnosti. To se už nespokojíš s vyobrazenou skutečností jako dítě. Začínáš vážněji uvažovat o životě. Myslíš na nějaké povolání, na zaměstnání, na způsob obživy. Neposuzuješ už dětsky věci rodinné, národní a náboženské. Tvůj mravní charakter se chce vyrovnat s pojmem cti a dobrého jména. Nebo i naopak, když procházíš tím neblaze proslulým věkem, kazíš se a začneš se přiklánět ke zlu. Zákon ti něco bezpodmínečně ukládá. Přestáváš být dítětem, takže se samostatněji přičiňuješ o vlastní růst. Jinak sejdeš na scesti nebo se staneš výstředním vrtošivcem, ale většinou duchovním trpaslíkem. Právě tady je obdoba pro tvůj duchovní život velmi výrazná. Když jako začátečník v duchovním životě nepokračuješ, tak se zvrhneš špatným směrem nebo se staneš duchovním nedochůdčetem, ani studeným ani horkým, jen jakýmsi duchovním samorostem. Když nestoupáš, tak upadáš.

Kdy dospějí?

Věk tělesné i mravní zralosti je vážná a často dost závažná životní chvíle. Proto je závažný i jako období první svobody, kdy dospíváš ke dvacítce, a chceš se prosazovat.

Potom už myslíš na manželství a na rodinu, takže se máš stát vychovatelem, pokud nemáš zvláštní povolání k vyššímu životu. Je tu riziko, že špatně přežiješ toto období první svoboděny a jako marnotratný syn vyrazíš z otcovského domu na zkušenou do světa. Nerozlišuješ svobodu od volnosti.

Copak marnotratný syn nemůže dospět daleko od otcovského domu?

Samořejmě i ve světě máš opustit dospívání a řádně dozrát v osobnost. Jinak bys zůstal stát na špatné cestě nebo bys zakrnl. V takovém případě by ses stal příslovím jako velké dítě. Jako dokonalý muž nejsi jen tělesně vyvinutý junák, nýbrž máš i nové smýšlení. Zajímají tě už všeobecné problémy, které mladému člověku nahánějí hrůzu. Dobře rozumíš mladším než jsi sám, ale oni tě vůbec nechápou. O určitých věcech nemůžeš s nimi hovořit.

Něco podobného můžeš sledovat i v duchovním životě mezi pokročilým a dokonalým. Dokonalý zná období, které už má za sebou. Těžko můžeš chtít, aby ti rozuměli pokročilí, kteří teprve prožívají tento úsek duchovního života.

Jako se dochází ke kritickému období puberty při přechodu z dětství k dospívání, tedy do tělesné a psychologické zralosti, podobnou krizi zažiješ s přechodem z očistné cesty začátečníků na osvčující cestu pokračujících. Učitelé duchovního života často svědčí o této krizi. Jan Tauler a Jan z Kříže to nazývají trpným očišťováním smyslů. To je ten tvůj druhý smysluplný životní krok. **Jen**

aby to nebylo žádné salto mortale.

Záleží na tom, jak při dozrávání musíš zdárně přežiješ kritický čas své první svobody. Jak snadno bys zneužil svobody proto, že jsi mimo dohled rodičů!

Podobně při přechodu z osvěčující cesty pokračujících k pravému životu tě zasáhne duchovní krize. Jan z Kříže to nazývá trpným očišťováním ducha. Tohle můžeš nazvat třetím smysluplným krokem tvého vnitřního života, při kterém se duchovně přetváříš.

Jan z Kříže si lépe než kdo jiný všímá těchto dvou krizí mezi jedním obdobím a druhým. Odpovídají povaze tvé duše. A ovšem také odpovídají povaze mého seménka, zdokonalujícího vyššího nadání. Tím chci oživit všechny tvé schopnosti. Tím hodlám inspirovat každý tvůj čin.

Proč se mi pořád mícháš do života?

Nemíchám se ti do něj. Jenom jsem ti stále nablízku, protože tě znám lépe, než se znáš ty sám. Vždycky ti ale ponechávám svobodu, a také tu tvou svobodu zaručuji lépe, než všechny lidské záruky, které vždycky zůstávají jaksi zvenku, jako na papíře.

Proč to ale děláš?

To všechno kvůli tomu, aby i základ tvé duše byl očištěn od veškeré sebelásky a celý náležel našemu věčnému Otci. Tohle ale většinou nikdy nedělám sám. Mám rád prostředníky. Proto když prosíš o vyvážnutí z temné uličky svého života, posílám ti svého posla, anděla, nejen duchového, tvého strážného anděla, ale lidského pomocníka. Tak ti můj drahý Jan z Kříže popisuje duchovní pokrok duší nazíravých, a to těch velkodušnějších. Tak ti odhaluje přímou cestu ke spojení se mnou. Ukazuje ti celou vznešenost zákonů vyššího života z mého nadání. Jenže tyto zákony v míře poněkud omezené platí pro všechny ostatní. Ti třeba nedojdou takové dokonalosti, ale velkodušně po ní touží a hrdinsky postupují cestou ke mně.

V tvém počátečním duchovním životě po nějaké době nastává druhý krok, podobný životnímu kroku apoštolů na konci utrpení Páně. Později, už před tvým vstupem do života dokonalých, přichází třetí krok. Takové přetvoření duše se děje apoštolům při seslání mého Ducha.

Není takovéto dělení duchovního života příliš hrubé a zjednodušující?

Rozhodně ne. Každodenní zkušenost s duchovním vedením ti to potvrzuje. Tak třeba když starší vůdce duchovního života už dochází na cestu dokonalých a čte jen některé mystické spisovatele, umí rozřešit mnohé těžké problémy velmi dobře, a to tak, že jeho řešení se dá ihned upotřebit v praktickém životě. Zpravidla nachází odpovědi u mně, jak je zaznamenávají moji evangelisté. Často si sám ani nejsi vědom pronikavosti a hloubky mých odpovědí. Naproti tomu zelenáč, který už zná téměř všechny mystické spisovatele skoro jako malou násobilku, zůstává pořád začátečníkem. Má plnou hlavu duchovního života, ale v srdci pustinu. Má o duchovních věcech má jen knižní poznání, prostě slovíčkářské.

Jak je to možné?

Tato otázka je opravdu tvoje životní otázkou. Pořád o ní hloubáš s ohledem na podání tvých předků. Jak jinak bys poznal smysl a význam přísloví moudrých Otců, že kdo na cestě k dokonalosti nestoupá, ten upadá? Snad už potom trochu lépe poznáš, jak a proč má být tvůj současný duchovní život doslova předehrou vyššího života v mém království. V tomto smyslu je duchovní život nastartovaný věčným životem. Neváhej a vykroč trochu podle mých slov, protože když věříš ve mne, máš věčný život a já tě vzkřísím -

Nejsou to zase jen samé nadsázky?

Následuj mě a brzy to sám poznáš. Tvůj zdejší život podle mého vyššího nadání je startem tvého věčného života. Dobře víš, že je zárodkem života, který se dá přirovnat k dětství, dospívání a zralému věku. A také víš, že jako okolo čtrnáctky přichází kritické období při přechodu z druhého dětství k dospívání a druhá životní krize okolo dvacítky, na prahu mužného věku, tak se cosi podobného odehrává ve tvém duchovním životě. Prvá taková krize v tvém duchovním životě je náznakem vstupu na osvěčující cestu pokračujících. Druhá ti zase připravuje vstup na cestu sjednocující. A právě tu první krizi ve tvém duchovním životě nazývají někteří učitelé duchovního života druhým obrácením.

Co se vlastně rozumí tím druhým významným životním kotrmelcem, na který kladeš takový důraz? Ten druhý životní krok je pro tebe tolik potřebný hlavně proto, že se už vážně zamýšlíš nad svou vyhlášenou věčnou dokonalostí a že pro svou duši už něco podnikáš. Pořád však podléháš přirozeným sklonům a upadáš do jakési vlažnosti. Podobáš se naštěpovanému stromu,

který znovu roste divoce a nese plané ovoce. Jindřich Suzo či Jan Tauler zdůrazňují nevyhnutelnost tohoto tvého dalšího životního kroku. Inu, znají jeho potřebu z vlastní zkušenosti. K dvěma závažným životním krokům zpravidla dochází u většiny mých milých světců a duchovních osob, které touží po dokonalosti. První krok, kterým se zaslibují mé službě, druhý, kterým se úplně oddají mému dokonalému životu. Totéž vidíš u apoštolů, když je povolávám, a potom, když jim sesílám svého Ducha.

To všechno je závažné zvláště pro tvou duši. Moje milovaná Kateřina Sienská mi to dosvědčuje. Nezmiňuje o žádných osobních zjeveních, ohledně věcí budoucích nebo nových pravd. U ní je to jen hluboké nazírání na to, co je už v mém evangeliu. Na její nauku se vztahují moje slova, že tě můj Duch Pravdy naučí všemu a připomene ti všechno, co ti říkám sám.

Smysl tvého kotrmelce

Proč se mám vázat jenom na tebe? Lidé říkají, že nejlepší žák je ten, který překoná svého učitele. Chci dosáhnout samostatnosti jako ty. Proč se o to aspoň pokusit?

Počítám s tvým pokusem obejít se beze mne na cestě k dokonalosti. Kromě naší společné panenské Máti nevím o nikom, kdo by se na této duchovní cestě nepokusil někdy obejít beze mně. Všiměj si, že ti nic nezakazují. Zdráháš se jít mými drobnými krůčky a chceš dělat kotrmelce, přemety a veletiče.

Už pokladník mého vybraného sboru mých vyslanců mě zrazuje a prodává, protože se chce obejít beze mne. Dodnes strhuje celou řadu svých pokračovatelů. Myslíš, že se ti samému podaří stoupat?

Třeba upadnu, ale bude to můj pád. Tak proč to nezkusit?

Viš kolikrát za den upadneš?

A třeba neupadnu.

Kdo to popírá, ten je právě na dně. Upadá i ten první, kterého si vybírám ze své elity, a já ho na to předem upozorňuji. Přesto se znovu vrací na správnou cestu. A nejen on. Kateřina Sienská výslovně hovoří v Dialogu o druhém obrácení mých apoštolů.

První jejich významný životní obrat nastává, když je povolávám za své učedníky, aby šli za mnou, že z nich udělám rybáře lidí. A oni jdou. Vyrážejí za mým hlasem. Poslouchají s živým zájmem moje učení. Sledují moje zázraky a pomáhají mi v mém světodějném poslání.

Třem z nich dopřávám, že se jim před očima proměňují na hoře Tábor, takže mě na vlastní oči vidí nějakou dobu oslaveného. A v dostatečném počtu, totiž celou tu svou dvanáctku, vedu, aby byli přítomni při mém ustanovení slavné hostiny lásky. Tehdy na ně vylévám své vyšší nadání, aby v nich a přes ně působilo. Přitom přijímají mé Tělo a Krev v podobě všedního pokrmu a nápoje. Když se pak ale blíží chvíle mého utrpení, o níž tak často mluvím, opouštějí mě. Dokonce i můj Petr, kterého stavím do čela svých vyslanců, mě třikrát zapírá. Po slavné hostině lásky je jasné, že mluvím také o prvním významném životním kroku, kterým se tvá duše zříká marného života a přivádím ji do vyššího stavu. Moje milá Kateřina zaznamenává mou častou připomínku, že nikdo nesmí být tak liknavý, aby odkládal obrácení až na konec života. Viš ty snad dopředu, zda kvůli své zatvřelosti neuslyšíš přísný rozsudek svrchované spravedlnosti: *Ty mě neznáš v životě uzamknutém do třírozměrného těla ve světě, já tě neznám po smrti!* Proto neváhej! A když svou vinou ztratíš mé vyšší nadání, přestaň se ukolébávat iluzí, že tě nakonec přece jen očistím vlastním utrpením!

Kateřina mluví jasně o tvém druhém významném životním kroku. Tím tvá duše přechází ze stavu nedokonalosti k vážnému rozhodnutí, že hodlá vážně a velkoryse spolupracovat na svém duchovním zdokonalení.

Zdůrazňuji Petrovi slova, která připomínají začátek Jobových útrap: *"Satan si vyžádal, aby vás třibil jako pšenici. Já jsem za tebe prosil, aby tvá víra nezakolísala, a ty, až se obrátíš, utvrzuj své bratry"*.

"Pane", tvrdí mi Petr, *"jsem ochoten jít s tebou i do vězení, i na smrt"*. Odpovídám: *Říkám ti, že kohout dnes nezakokrhá, dokud třikrát nezapřeš, že mě znáš"*. A Petr mě opravdu zapírá a přísahá, že mě nezná.

Kdy Petr udělá další krok?

Hned po té, co mě zapírá. Vychází ven a hořce pláče. Když mluvím o druhém významném životním kroku, pamatuj, následuje-li po otevřeném zapření upřímná lítost úměrná stupni ztraceného vyššího nadání, vracím duši vyšší nadání ve stejném stupni, když stejně lituje. Jenže ho mohu povznést z toho strašného propadu ještě víc k mému vyššího nadání, pokud lituje ještě vroucněji. Rozhodně nemusí začínat v duchovním životě od nuly. Smí začít od stavu, dosaženého před pádem.

Možná si myslíš, že k opětnému získání vysokého stupně ztraceného vyššího nadání postačí trocha lítosti, totiž jenom přirozená, lidská lítost ze strachu před vyšším trestem, ze zvyku nebo z vypočítavosti, a že ti pak hned vrátím vyšší nadání. Jenže pozor! Taková lítost by byla málo účinná. Nebyla by schopna pohnout s tvým srdcem, natož s ním podniknout další krok. Všimni si něčeho podobného třeba mezi přáteli! Přerušíš-li kvůli něčemu své přátelství, je jisté, že už je snadno neobnovíš v takovém stupni, na jakém bylo předtím. Kdo vlastní vinou přerušil přátelství, tomu

nestačí k jeho obnově jen upřímně litovat. Jeho lítost musí být úměrná nedbalosti, která působí zkázu upřímného vztahu.

Když padneš v půli cesty a hned vstaneš, pokračuj dál! Podle toho vidíš, že Petr upřímnou lítostí, nejenže znovu nabývá ztracený stupeň vyššího nadání, nýbrž ho povznáším k poněkud vyššímu stupni nadpřirozeného života.

Sám ovšem nepůsobím ten Petrův pád. Jen ho dopouštím, abych ho vyléčil z přílišného spoléhání na jeho vlastní síly. Teprve pak je pokornější a důvěřuje mi víc než sobě. Naše milá Kateřina Sienská si všímá i toho, že se mi na chvíli Petr vzdaluje, aby mohl v ústraní zaplakat kvůli tomu, že se dopouští mé zrady odvažuje zapřít. Tak ho vedu do ústraní, aby našel cestu ze své malomyslnosti. Takové ústraní dopřeji každému, ale nezabráním, aby toho někdo nezneužil proti sobě. Také zrádce Jidáš dostává v ústraní příležitost, ale pochyboval o tom, že mohu odpustit i jeho zradu, a tak si počínal zoufale. Jenže ani Petrova pročitěná lítost, provázená slzami, není úplně dokonalá. A taková zůstává ještě čtyřicet dní po mém Vzkříšení. Když se ale vracím našemu slavnému Otci se svým členstvím, Petr a ostatní moji věrní učedníci odcházejí domů. Tam očekávají seslání slíbeného Ducha. Za strachu se doma zavírají. Inu, pořád ještě dost nemilují. Teprve sesláním Ducha jsou načisto proměněni.

Tento druhý významný životní krok se u Petra i u ostatních apoštolů děje na konci mého utrpení. A já je v tom ještě utvrzuji. Po zmrtvýchvstání se jim několikrát zjevují, abych je poučil. Učedníkům na cestě do Emauz vysvětlují těžší místa z Písma. Zvláště Petr po zázračném rybolovu napravuje své zapření trojnásobným vyznáním lásky. Můj milý Jan zaznamenává slovo od slova, jak se ptám Šimona Petra, jestli mě miluje více než ostatní. A on vyznává: *"Ano, Pane, ty víš, že tě miluji"*. Načež říkám: *"Pas mé beránky"*. Podruhé se ho ptám, jestli mě miluje. A on zase vyznává svou lásku. Tak mu znovu svěřuji své beránky k pastvě. Když se ptám potřetí na tuto lásku, tak Šimon Petr zesmutní a vyznává: *"Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji"*. Tak mu tebe i se všemi ostatními svěřuji k otcovskému vedení. Potom mu předpovídám mučednictví: *"Až zestárneš, vztáhneš své ruce a jiný tě opásá a povede, kam nechceš."*

Trojnásobné zapření překonává Petr trojnásobným vyznáním lásky. Tak se utvrzuje ve svém druhém životním kroku. Tak i svědčí o svém směřování k mému vyššímu nadání před svatodušním přetvořením.

Jak se děje tento druhý životní krok u miláčka Jana?

Zvláštním způsobem. Spolu s ostatními apoštoly bere nohy na ramena a opouští mě ve chvíli, když se přibližuje Jidáš s vojáky. Jenže já ho svým vyšším nadáním přitahuji až ke kříži. Tak se Janův druhý životní krok děje, když naslouchá mým sedmi posledním slovům na kříži. **A jaký má být druhý smysluplný krok v mém životě?"**

Kateřina Sienská ti připomíná v Dialogu, že to, co se děje s mými apoštoly, které osobně a přímo vyučuji jako vzory tvého života, se musí nějak přihodit i tobě.

Proč?

Když se ani moji apoštolové neobejdou bez takového druhého životního kroku, tím víc ho potřebuješ ty. Zvláště tvá sebeláska vyžaduje další životní krok. Je nějak zakořeněna v tvé duchovně nedospělé duši, i když tě zahrnuji svým vyšším nadáním. Bývá ti zdrojem mnoha odchýlení ode mne a všedních poklesků, jež se stávají vlastnostmi tvého charakteru. Potřebuješ důkladné očištění duše, stejně jako ten, kdo už jaksí poznává se mnou horu Tábor, nebo kdo se častěji účastní mé slavné hostiny lásky.

Sebeláska je zde jen jako chamtivá láska nedokonalého zpodilce. Takový zpodilce mi slouží leda pro zisk. Touží po tělesných nebo duchovních útěchách. Když mu je odepřu, tak nad sebou roní krokodýlí slzy. Je to podivná směsice upřímné lásky ke mně a změkčilé sebelásky. I ve své duši ji občas najdeš. Jen u ryze duchových andělů je soužití těchto dvou lásek vyloučeno. Jsou buď dobří nebo špatní. Buď mě dokonale milují, nebo se ode mě docela odvracejí.

Když vykročíš na cestu dokonalosti, ale opožďuješ se, tedy mě jistě miluješ víc než sebe, jinak bys sešel z pravé cesty a pozbyl mé vyšší nadání. Jenže ještě příliš miluješ sebe a ve své změkčilosti si nedovedeš udělat násilí. Neumíš sebe sama milovat hrdinsky, kvůli mně, tvému Bratru a Spasiteli, v mém vyšším zájmu. Nejsi pořád ani synem světla, ani synem temnoty, spíš jen takový šedivá bytost, nicméně světlý prvek u tebe poněkud převažuje. Stoupáš ke mně, ale někdy dostaneš chuť na sestoupení.

Náš věčný Otec říká svaté Kateřině, že mezi těmi, kteří jsou věrnými služebníky Páně, někteří slouží věrně, bez otrockého strachu. K vyšší službě je přitahuje láska, ne strach před trestem. Ale jejich láska není ještě dokonalá. To proto, že většinou sledují ve vyšší službě svůj vlastní užitek, kompenzaci svých komplexů, osobní zadostiučinění, ale i radost, kterou přitom nacházejí. Stejně nedokonalá je i jejich láska k bližním.

Proč je jejich láska nedokonalá? Co svědčí o nedokonalosti jejich lásky?

Když jim na chvíli odepřu útěchu a potěšení, které u našeho Otce vyhledávají, tak jejich láska ochabuje. Nedovedou si lásku ani udržet, ani v ní růst. Jejich láska ochabuje, chladne ze dne na den.

Proč jejich lásce ubývá sil?

Protože se jim ztrácejí duševní útěchy, nýbrž se dostávají útrapy a překážky, aby se cvičili v ctnosti a zbavili se nedokonalosti.

Proč svým věrným nedopřáváš stále radost a útěchu?

Dělám to jen proto, abych je přivedl k dokonalosti. Přeji si, aby se dobře poznali. Chci, aby si uvědomili, že sami nejsou nic. Vedu je, aby zakusili, že sami od sebe nemají ani stopu vyššího nadání a inspirace.

Tato slova ti přinášejí skoro zkušenostní poznání rozdílu mezi tím, co je přirozené, a mým vyšším nadáním. A získáváš to jinak než teoretickým bádáním. V teorii snadno odtažitě rozlišíš tyto dva řády. Ale vidět ten rozdíl určitě a stále, to už opravdu vyžaduje velkou dávku víry, jakou v tomto stupni najdeš snad jen u mých milých svatých a světic.

V těžkostech se nejlépe naučíš hledat útočiště u mne, abys poznal, že jsem ti nejen Bratrem, ale také laskavým Pánem, a aby ses ke mně přitulil s opravdovou pokorou.

Když neuznáš svou nedokonalost a nespojíš ji s touhou po zdokonalení, nemůžeš dál pokračovat a růst. Zůstaneš jako nedochůdce. Když na cestě k dokonalosti nestoupáš, ten upadáš.

Nerosteš-li dítě, nezůstaneš dítětem, nýbrž trpaslíkem. Podobně, jsi-li v duchovním životě začátečníkem a nevykročíš-li v pravý okamžik na cestu pokračujících, nezůstaneš začátečníkem, nýbrž zakrslíkem. Bohužel, jak se zdá, většina lidí nepatří ani mezi začátečníků ani mezi pokračující ani mezi dokonalé, nýbrž jsou to nedochůdčata.

Do které skupiny asi patřím?

Někdy je to těžké poznat. A snad by to byla jen marná zvědavost, kdybys hloubal nad tím, jak daleko jsi už pokročil. A co teprve, kdyby ses zmýlil a neopatrně se vydal na cestu, která klesá! Hlavně se už jednou zbav té chamtivé sebelásky, která v tobě často cizopasí a přežívá zčásti vědomě, zčásti nevědomky! Proto praví náš věčný Otec svaté Kateřině: *"Takovouto nedokonalou láskou miluje Petr svého dobrého Pána, Syna Božího, když tak silně prožívá jeho důvěrný půvab na hoře Tábor. Ale když přichází zkouška, ztrácí všechnu odvahu. Nejenže neumí trpět pro Pána, ale hned prvá hrozba a jeho otrocký strach v něm podlamují věrnost."* Zapírá mě a zapřísahá se, že mě nezná.

Co si počít s tou sebeláskou?

Jak se jí mám zbavit? Jak ji mám v sobě ovládnout?

Když mě ve svém polovičatém duchovním rozvoji pořád ještě miluješ touto chamtivou láskou, musíš udělat to, co Petr po zapření. Nejednou záměrně dopouštím tvůj hlubší pád, abych tě takto pokořil a donutil zamyslet se pořádně nad sebou.

Když ve své duši poznáš nebezpečí svých vin a vyhneš se jejich důsledkům, tak začneš plakat ze strachu před trestem. Potom ale uvážíš moje milosrdenství, ve kterém najdeš zadostiučinění a štěstí. Jenže tvá duše je pořád ještě nedokonalá. Mám-li tě přivést k dokonalosti, musím tě opustit. Přitom ti sice neodeberu své vyšší nadání, nicméně tvé smysly nezakusí mou důvěrně blízkou přítomnost. Stejně opouštím své nejbližší učedníky, když jim říkám: *"Odcházím, ale zase k vám přijdu."* Je třeba, aby mě aspoň na čas neviděli jako člověka, aby se povznesli k vyššímu duchovnímu životu, osvobozenému od smyslů, který by se navenek projevil hrdinstvím, podstupujícím každou obět', tedy i obět' vlastního života.

Neupírám ti vyšší nadání, nýbrž jen radost, kterou máš z tohoto vyššího nadání. Cvič se v mém nezištném hledání! Hledej mě s živou vírou a bezohledně k sobě! A jako Petr napravuje své trojnásobné zapření trojnásobným vyznáním upřímnější a silnější lásky, tak i tvá osvětlená duše musí něco takového vykonat.

Jan z Kříže popisuje v "Temné noci" tvůj druhý významný životní krok tak, že netoužíš ani po mně, ani po mých stvořených bytostech. Nic tě netěší. I na mě vzpomínáš s utrápenou starostlivostí. Bojíš se, že mi nesloužíš. Už je konec tvému rozjímání pomocí smyslových představ. Už se nechci se spojovat s tvou duší prostřednictvím smyslů. Chci k tobě přistoupit jakýmsi dorozumíváním, avšak duchovněji než doposud, jen prostým úkonem nazírání.

Když takto pokračuješ, vstupuješ podle Jana z Kříže na osvětlnou cestu. Na ní tě živím a posilňuji vlitým nazíráním.

Kateřina Sienská klade velký důraz na důležité znamení tohoto stavu.

Co je to za znamení?

Je to vyzkoušené poznání tvé vlastní ubohosti a velké osobní nedokonalosti. Toto poznání není už vlastně získané, nýbrž ti ho sám dávám, jako když pohlížím na Petra hned poté, co mě zapírá. Tehdy mu dopřávám tehdy zvláštní vyšší objasňující nadání. V jeho světle se Petr rozpomíná na moje slova, vychází ven a hořce pláče.

To, co ti můj přítel Jan z Kříže obšírně popisuje v trpné noci smyslů, vyjevují ti spolu s naším věčným Otcem v Dialogu moji milé nevěsty Kateřiny Sienské: *"Opustím duši, která je ještě nedokonalá, aby viděla a poznala svůj hřích. Uvidí-li, že jsem jí odepřel útěchu, pocítí trýznivá muka. Pozná, že je slabá, nejistá, nakloněná k malomyslnosti, pozná svou domýšlivost jako Petr, který zhřešil. Tato zkušenost odkryje v ní kořeny duchovní sebelásky. Takto pozná sebe samu a vyšvihne se nad sebe, aby zasedla na soudnou stolicí svého svědomí, všechno usměrnila a napravila. Potom se musí ozbrojit svatou sebenávistí, aby vytrhala i kořeny sebelásky, která znehodnocuje každý její skutek, a aby žila výlučně jen z Boží lásky."*

Překonej nezřízenou sebelásku, která tě vtahuje do všech hříchů! Sobeckou sebeláskou, přehnanou láskou ke svému já, by se tvá duše dopouštěla nespravedlnosti vůči mně, vůči tvému Bratru i vůči tobě samému. Sebeláska by ničila v tvé duši vyšší život, touhu po ctnostech i po nezvratné dokonalosti. Stěžovala by ti hrdinský boj proti do nebe volajícím nespravedlnostem, a to jen proto, aby se jí nic nestalo. Proto sebeláska dovoluje utiskování slabých. Tvá sebeláska by otravovala celé okolí i moje tajemné tělo, a zasévala by plevel do mé rajske zahrady.

Pamatuj, připomínám ti prostřednictvím Kateřiny, že pramenem všeho zla je tvá nezřízená láska k sobě. Podobá se mraku, který ti zakrývá světlo rozumu a značně omezuje jasné vynikání světla víry. Každý úkon, vybočující z daného řádu, vychází z nějaké tvé nezřízené žádosti pomíjivého dobra. To, že někdy nezřízeně toužíš po nějakém pomíjivém dobru, pochází z toho, že příliš miluješ sebe samého. Když někoho doopravdy miluješ, tak mu přeješ dobré. Proto je jasné, že nezřízená sebeláska je příčinou každého vybočení z řádu.

Moje milovaná Kateřina pokračuje, že takovou duši, která žije jen z pohnutek chamtivé sebelásky, čekají velká rizika. To je duše, která chce jít ke mně a věrně mi sloužit, ale obchází mne, přibíthého na kříž. Pohoršuje ji kříž, v němž máš dosáhnout dokonalosti.

Jaké jsou správné pohnutky mého druhého životního kroku?

Pohnutka tvého druhého smysluplného životního kroku ti jasně vyniká z příkazu, že mě máš milovat celým srdcem, celou svou duší, všemi svými silami a celou svou myslí. Zamiluj si mě kvůli mně samému, ne z osobního zájmu o mé dary a o mou náklonnost. Zamiluj si mě ze všech sil, protože hodina tvých zkoušek právě odbíjí. Tak si mě konečně zamiluj celou svou myslí, takže budeš vyšší činností své duše pevně stát nad vlnobitím smyslnosti a začneš mě uctívat v duchu a v pravdě. Toto přikázání je neomezené. Proto tvá dokonalá láska je cílem, k němuž musíš směřovat, ať jsi v jakémkoli stavu a společenském postavení, ať žiješ v rodině manželské nebo duchovní.

Prostřednictvím Kateřiny Sienské ti kladu na srdce, že chceš-li dokonale zachovávat příkaz lásky ke mně a k bližnímu, musíš si osvojit ducha mých rad, jak je pro tebe zaznamenávají evangelisté, které jsem si k tomu úkolu vyhlédl a vycvičil. Odtrhni se od pozemských statků! Užívej jich podle slov apoštola národů tak, jako bys jich neužíval.

O pohnutce k druhému životnímu kroku ti sděluji prostřednictvím naší milované Kateřiny, že se musíš zřítí chamtivé lásky. Tak se staneš skutečným dítětem, a budeš mi sloužit bez toho, že bys v tom vyhlížel svůj osobní prospěch. I v duchovním životě přest' aň s tím osobním prospěchářstvím a soukromničením! Myslíš si, že když se jedná o vznešené duchovní hodnoty, a ne o pouhé hrubé hmotné statky, že je tvoje chamtivost ušlechtilá? Omyl.

Všechnu tvou námahu odměním. Dám ti, co ti patří podle tvého stavu a podle toho, co pro to vykonáš a vytrpíš. A nezanedbáš-li cvičení v modlitbě a v jiných dobrých skutcích, dojdeš k této dětské lásce. Zamiluji si tě jako své dítě, protože za lásku se vždy odměňuji láskou. Miluješ-li mě jako sluha svého pána, také já tě miluji jako pán a dám ti tolik, kolik si zasloužíš, ale sám se ti nezjevím. Důvěrná tajemství se prozrazují jen příteli, protože přítel s přítelem je jedno.

Budeš-li se jako můj služebník stydět za své nedokonalosti, začneš-li milovat ctnosti, vytrháš-li s rozhodností z duše kořinky duchovní sebelásky, nestrpíš-li ve svém srdci ani pocit otrocké bázně ani chamtivou lásku před britkým soudem svého svědomí, s odvoláním na úsudek rozumu, ale odstraníš-li všechno a napraviš podle mého učení, které ti předkládám k víře, tak ti slibuji, že se tak staneš mým miláčkem. Slyšitelně se ti ozvu a nalezneš mě, neboť se ti zjevím tak, jak to slavnostně vyhlašuji: *"Kdo mě miluje, toho bude milovat i můj Otec, i já ho budu milovat a zjevím se mu"*. Koneckonců jde o poznání, které máš mně z mého zvláštního vnuknutí. Je to nazírání, tryskající z víry osvětlené mým Duchem, z víry spojené s láskou, která vychutnává a proniká tajemství.

To je ale pořád jedna a táž pohnutka toho druhého kroku, ale co dál?

Další pohnutka druhého významného kroku tvého vnitřního života je cena mojí Královské krve. Petr tomu před mým umučením ještě dost nerozumí. Pamatuje si totiž moje slova při Poslední večeři, že toto je moje krev, která se za všechny prolévá. A skutečně až po Vzkříšení začíná chápat dosah těchto slov.

Moje milovaná Kateřina se v Dialogu zmiňuje o tom, že toto musíš vidět a chápat jako můj věrný služebník v těžkostech a zkouškách, které na tebe doléhají. Přejí ti jenom tvé dobro, tvé obnovení a zdokonalení v mé krvi, kterou prolévám, abych smyl tvé hříchy. V této krvi poznáváš mou pravdu, že jsi stvořen jako můj obraz k mé podobě, aby ti dal život věčný a znovu tě přetvořil v krvi své vlastní oběti, když tě přijímám za dítě našeho věčného Otce. Tohle poznává i Petr po svém pádu a po mém umučení. Teprve potom poznává nekonečnou cenu mé nejdražší vykupitelské krve, prolité za jeho spásu

A tady je konečně vidíš duchovní velikost poníženého Petra. Najednou překračuje sebe, jaký byl na hoře Tábor. Teď vidí svou ubohost a nekonečnou dobrotu věčného Otce. Když mu poprvé oznamuji, že musím jít do Jeruzaléma dát ukřižovat, Petr mě zarazí slovy: *"Bůh uchovej, Mistře, to se ti nemůže stát"*. Třebaže přitom mluví na obranu mých přirozených lidských práv a myslí to jistě lidsky ušlechtilé, vůbec nechápe, že mluví proti mému vyššímu plánu, i proti pohnutce mého příchodu na svět ve tvém těle a vlastně pomáhá vládcí světa mě pokoušet. Proto mu tvrdě odpovídám: *"Jdi mi z očí, satane, pohoršuješ mě, protože nemáš na mysli věci Boží, ale lidské!"* Teprve po svém zapření Pána a po životním kroku poznává pokořený Petr kříž i nekonečnou cenu mé Krve.

Proto mluví Kateřina tolikrát o mé Krvi Páně, z níž nabývají účinnost všechna moje slavná ustanovení. Při každé slavné hostině lásky, když kněz pozdvihuje tuto drahocennou Krev, se může

a má tvá víra v její vykupitelskou moc obnovit a zvětšit.

A kde je konec těm slibovaným rajským plodům, které by mělo přinést toto druhém životním kroku?

Plodem druhého významného kroku tvého vnitřního života je začátek postupného nazírání rozumu na velké tajemství kříže, čili vykoupení. Tvá duše živě poznává nekonečnou cenu mé Krve, kterou za tebe prolévám. S rodícím se nazíráním přichází potom spojení se mnou, méně závislé na těžkosti smyslů, spojení čistší, silnější a stálejší. A zároveň začíná v duši vládnout, když už ne radost, tedy aspoň pokoj, a to i v protivenství. Tvá duše je přesvědčena už nejen suchými rozumovými důvody a teoreticky, nýbrž pevně a živě, že moje řízení všechno zaměřuje na projevování mojí vrcholné dobroty. Spekulativně můžeš lépe pochopit, že ve své záměru všechno bez výjimky zařizuji k dobru, ale že v nějakých případech je to těžké. Dolehne nějaká nepředvídaná zkouška a hned se ti zdá, že je tvůj život už zničen. Pramáno je těch, kdo vidí i v hrozném neštěstí moje vyšší nadání svého druhého nebo třetího životního kroku. Je známý případ jednoho ctihodného kněze. Ten je křivě obviněn u svého biskupa. Po vyšetření najednou dostává list. Biskup mu oznamuje, že nesmí sloužit mši ani zpovídat. Po přečtení pokleká pod kříž a děkoval mi za vyšší nadání, protože je přesvědčen, že toho není hoden. Dochází k takovému živému přesvědčení, o jakém svědčí naše milovaná Kateřina v Dialogu, že v mém vyšším řízení směřuje všechno, úplně všechno k projevování nejvyšší dobroty. Proto říkám Kateřině: Nic se neděje, co by nesledovalo můj vyšší záměr. Všechno, co dopustím, všechno, co ti dávám v souzeních, v tělesných nebo duševních, a v útěchách, dávám jen pro tvé dobro, abys ses zdokonalil ve mně a abych tě naplnil svou svrchovanou Pravdou. Totéž vyjadřuje i apoštol národů, když zaznamenává, že ti všechno napomáhá k dobrému, když mě miluješ a když vytrváváš v lásce ke mně.

Je tedy tohle to přesvědčení, které se usazuje v duši Petra a ostatních apoštolů po jejich druhém životním kroku?

Ano. Je to přesvědčení emauzských učedníků, které po svém zmrtvýchvstání postupně učím chápat tajemství kříže: *"Ó, bláhoví a příliš váhaví uvěřit všemu, co mluvili proroci!"* Copak to nemusím všechno vytrpět a tak vejít do své slávy? A pak od Mojžíše a od všech proroků a vykládám všechno, co se v Písmu vztahuje na mě. A to, co se děje s učedníky na cestě do Emauz, musí se přihodit i s tebou, když věrně kráčíš cestou k věčnosti. Když u nich a u ostatních apoštolů nutně následuje druhý krok, tedy je potřebný i pro nás. Také ty pod vlivem nového vyššího vnuknutí říkáš: *"Což nám srdce nehořelo, když k nám na cestě mluvil a vykládal nám Písma?"*

Jak si to mám rozumně vysvětlit? Nad tím mi pak zůstává rozum stát.

Rozum ti pomáhá nalézat hluboký smysl mých slov, ale čím hlouběji pronikáš, tím více musí jaksí ustupovat do pozadí. Musí se vytrácet, asi tak, jako ustupuje Jan Křtitel přede mnou poté, co mi připraví cestu. Věda ti pomáhá najít hluboký smysl mého zjevení v Bibli a v ústním podání, ale sotva vykoná tuto službu, dává se na ústup. Chceš-li opravit katedrálu, postav lešení! A jsi-li hotov s prací, odstraň lešení a katedrála se ti ukáže opět v celé své velikosti a kráse.

Věda o mně ti odhaluje pevné základy budovy, postavené z článků víry, jejich skladbu a úměrnost skladebných částí. Sotva splní toto poslání, mizí před vyšším nazíráním, vyvěrajícím z víry osvícené dary mého Ducha. Je to víra spojená s láskou, která všechno proniká a téměř experimentálně poznává.

Na sklonku života obdařuji Tomáše Akvinského, kterého si vybírám za Učitele svých andělů, obdařen jasnozřivým nazíráním na tajemství víry. Proto se už neosměluje dodiktovat zbytek svého díla - konec spisu o svátosti smíření. Netroufá si o tom pojednávat z pozice toho, kdo by proti tomu kladl námitky, a kdo je pak spolehlivě zodpovídá. Ve vyšší jednotě mu dávám nazít všechny základy prostěji a jasněji. Potom už nemůže přistoupit na postup přemítavého rozmyšlení. Už se nemůže vracet na cestu obšírného naukového výkladu. Totéž mohu říci o tvém důležitém úkolu a poslání, o mém vyšším životě v tobě.

Výtah do nejvyšších sfér

To by vyžadovalo další a konečný krok v životě. Jenže co přesně to znamená? A jak toho jeden dosáhne?

Takový třetí životní krok nemůžeš podniknout sám od sebe, svými lidskými silami. Jinak by z toho vzešla jenom křečovitá karikatura. Lze to podniknout jen pod vlivem Ducha svatého. Tomu ale musí předcházet tvůj druhý významný krok. Je nezbytný pro vnitřní přechod tvé duše z cesty začátečnicků na cestu osvěcující. Tohle se děje také u apoštolů.

Kdy se to u nich děje?

Na konci mé pouti světem. Můžeš to sledovat třeba u Petra poté, co mě třikrát zapírá. Petr lituje hned po mém pohlédnutí na něho, ale jeho lítost je účinná a rozhodná. A přece se spolu apoštoly jaksi zdráhá uvěřit, že bych vstal z mrtvých, přestože o tom vědí z mé předpovědi, a ženy jim to zvěstují ženy jako zázrak. Zpráva o mém Zmrtvýchvstání se jim zdá být šílená.

A když se zdráhají uvěřit mému Vzkříšení, dávají najevo, že by to pro ně bylo nepřijatelné uskutečnění obnovy království mého lidu, protože se zásadně to liší od jejich lidských představ o tom. To je patrné z otázky, kterou mi kladou v den mého vystoupení k našemu slavnému Otci na výsostech. Ptají se mě, jestli obnovím svou vládu pro svůj lid v tomto čase?

A obnovíš svou vládu v tomto čase?

Tak vidíš, ani ty na tom nejsi o mnoho lépe než oni. Jako moji apoštolové, tak i ty musíš opravdu ještě mnoho vytrpět před obnovením mojí vlády, kterou chci mít vznešenější, než si to ty dovedeš představit. Letnice si sám nepřivodíš, ani kdybys dělal jakékoli letniční kotrmelce a přemety. Podle toho, jaké účinky má přetvoření života mých věrných o Letnicích, se to uskuteční v přiměřené míře také v tobě.

Já sám připravuji apoštoly na nové přetvoření tak, že při svém vystoupení k našemu věčnému Otci od nich tělesně podstupuji.

Pořád zapomínáš, že se toto odloučení tak bolestně a drásavě dotýká apoštolů. Vstupuji do jejich života a stávám se Životem jejich života. Proto Pavel píše, že jsem pro něho životem a smrtí ziskem. A jeho láska ke mně roste den ode dne. Copak se můžeš divit, že se po mém vystoupení k věčnému Otci, cítí jako na ryba na suchu? Prožívají v duši smrtelnou úzkost. Je to zážitek tím otřesnější, že už předem vědí ode mě, jaké utrpení je čeká. Náležitě prožívané soustředění jejich duše jim dává každému aspoň matnou představu o jejich hrozném rozpoložení. Hned se jim zdá, že okamžiky setkání se mnou a následného rozloučení jsou strašně prchavé a že jejich využití k vlastnímu zdokonalení je nepatrné. Oči apoštolů upřeně vzhlížejí jaksi do prázdna nad sebou a kolem sebe. Při mém umučení jsou zdrceni, ale najednou vidí, že je opouštím úplně, a to je jaksi mate. Při mém zatčení a mučení jsem pořád ještě mezi nimi se svým lidským tělem. Tak se jim až do poslední chvíle může zdát, že z toho jaksi po lidsku vyvážnu. I po mém smrti vidí očima aspoň moji tělesnou schránku. Jenže nyní se jim i se svým tělem docela rozplývám před očima. Ztrácím se jim v jakési přirozenými smysly neproniknutelné mlze. V těchto duševních temnotách se připravují na přijetí vyššího nadání z Ducha, který jim vdechují.

Co mám tedy podniknout pro třetí významný krok ve svém životě?

K tomu není žádný lidský návod. Raději pros o mého slíbeného Ducha jako apoštolové. Setrvávej na modlitbách s naší panenskou Matkou a ostatními ženami! Když nastává den Letnic, jsou všichni pohromadě na jednom místě. A najednou se ozývá mimozemský hukot. Zdá se, že přichází silný vítr, a naplňuje jejich příbytek. A objevují se jim jazyky, rozdělující se jako oheň a usazují se nad každým z nich. A všichni jsou naplněni mým Duchem. Pod jeho vlivem začínají mluvit rozličnými jazyky.

Mimozemský hukot podobný prudkému větru naznačuje tajemnou a velmi působivou činnost mého Ducha. Ohnivě jazyky nad jejich hlavami zobrazují to, co se má dít v jejich duších. Často se stává, že vyšší nadání předchází vnější překvapující znamení, které tě probudí z dřimoty. Je to jakési vznešené procitnutí ze stavu neprobudilosti tvé duchové duše, zatímco tvé tělo bdí a tělesné smysly budí dojem ostražitosti.

Náznakovost je nad slunce jasná. Jako oheň očišťuje, osvětluje a zahřívá, tak i můj Duch důkladně očišťuje apoštoly, ale také je osvěcuje a nadchne. Slyšíš Petrovo vysvětlení, že to předpovídá už prorok Joel, že v posledních dnech vylévám svého Ducha na jisté tělo, takže ten,

koho se to týká, začíná prorokovat. A každý, kdo se upíná s vírou a nadějí k mému jménu, je definitivně zachráněn.

Můj Duch už přebývá v duších apoštolů, avšak tímto viditelným posláním rozmnožuje v nich zdokonalující vyšší nadání, ctnosti i dary, protože je osvěcuje a posilňuje, takže se stávají mými svědky na celém světě, svědčí o mně bez ohledu na vlastní život. Ohnivě jazyky naznačují, že Duch rozněcuje v duších apoštolů plamen lásky, o němž mluví Jan z Kříže.

Na apoštolech se splňuje můj příslib, že můj Duch Utěšitel kterého posílá náš věčný Otec, naučí každého z nás všemu a připomene každé moje slovo.

Apoštolové se sami diví, že mluví rozličnými jazyky, když oslavují velké skutky Páně. Ba i cizinci, svědkové tohoto zjevu ustrnou a žasnou, když je slyší mluvit vlastní rodnou řečí. Tak si apoštolové uvědomují, že musí hlásat mou radostnou zvěst všem národům, jak jim to ukládám.

Inspiruji Lukáše, aby zaznamenal ve Skutcích, jak jsou apoštolové osvětleni a posílněni a svým povznášejícím vlivem pronikavě působí na okolí. Je to rozmach hlubokého nadšení shromáždění mých věrných, jako mého věčně se obrozujícího tajemného těla.

Po první inspiraci Duchem, kterého vydechuji do svého tajemného těla, poznávají moji apoštolové mnohem lépe cenu mé Královské Krve. Daleko lépe chápou i cenu tajemství Vykoupení, předpovězeného proroky, které uskutečňuji. Přijímají plnost nazírání tohoto tajemství, a pak o tom svědčí lidem, aby byli spaseni. Z plnosti nazírání se rodí šíření a hlásání mého slova. Tuto plnost nazírání je znát už v prvních Petrových kázáních a u mučedníka Štěpána. Jejich řeči ti připomínají slova krále Davida: *"Očištěný v ohni je tvůj výrok dokonalý a tvůj služebník ho miluje"*.

I když moji apoštolové a učedníci hodně pronikají do mého učení, přesto se mě ještě v den mého vystoupení k věčnému Otci zpozdile ptají, zda obnovím království izraelské ještě v tomto čase. Jako včera i dnes odpovídám, že ti nepřísluší znát dobu ani chvíli, kterou náš věčný Otec stanoví z vlastní vůle. Slibuji ti však sílu svého Ducha, který na tebe sestoupí, a budeš mým svědkem nejen v Jeruzalémě, v Judsku a Samařsku, ale až na konec světa.

A najednou, ten Petr, který se při mém zatčení třese před slabou ženou, a který se zdráhá uvěřit ženám zvěst o mém Zmrtvýchvstání, je teď tak zapálený, že se už vůbec nebojí předstoupit před Veleradou a s Boží jistotou a mocí říci: *"Ježíše Nazaretského, muže od Boha mezi vámi osvědčeného mocnými činy a zázraky, které skrze něho činil Bůh mezi vámi, toho podle neochvějné vůle a předvídaní Božího vydaného rukám nespravedlivých, přibili jste na kříž a usmrtili. Ale Bůh ho vzkřísil, jak to předvídal David. Tohoto Ježíše vzkřísil Bůh, a my jsme toho svědky. Když byl tedy pravici Boží vyvýšen a přijal od Otce slíbeného Ducha svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte. Ať tedy ví najisto celý izraelský dům, že Bůh učinil Pánem a Mesiášem tohoto Ježíše, kterého vy jste ukřižovali. To je tajemství vykupitelského vtělení."* Teď už má jistotu, že jsem dobrovolnou obětí. Nahlíží na nekonečnou cenu mých zásluh i mé vylité krve.

Apoštolské skutky dokládají, že ti, kdo slyší tato slova, jsou tak uchváteni, že říkají apoštolům: *"Co máme činit, bratři?"* Petr jim odpovídá: *"Obrat'te se každý z vás a dejte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů a dostanete dar Ducha svatého."* A téhož dne se tři tisíce Petrových posluchačů obrací a přijímá křest.

Když pak v dalších dnech uzdravuje chromého od narození ve jménu mém, říká kolem stojícímu zástupu, že jsou odpovědni za usmrcení původce života. Původcem života jsem právě a jedině já. Tento výraz znamená totéž, co moje slova: *"Já jsem cesta, pravda a život."* Nejenže mám věčnou pravdu a život, nýbrž jsem pravda a život. *"Jsem, který jsem"*, který vstávám z mrtvých. A ty jsi toho svědek.

V nikom nedosáhneš své obnovy ani žádného zdokonalení. Není ti dáno žádné jiné jméno, ve kterém bys toho mohl dosáhnout. V Petrově řeči o vyšší inspiraci z mého Ducha si všimni nejen daru jazyků a jiných podobných darů, ale spíše na mimořádné objasnění, v němž apoštolové poznávají hloubku tajemství mého vtělení a utrpení. Do té doby se Šimon-Petr zdráhá přijmout toto tajemství, zvláště když oznamuji své rozhodnutí podstoupit utrpení. Tehdy se Šimon-Petr dovolává našeho věčného Otce, jen aby se mi to nestalo. Zarážím ho s veškerou tvrdostí a rozhodností, že nemá na mysli vyšší věci, nýbrž lidské.

A nyní to Petrovi dochází. Už chápe i vyšší věci, než lidské. Nahlíží na velké tajemství mého vtělení. A nejen on sám přijímá takové objasnění. Všichni apoštolové s ním jako jeden muž svědčí o mně. Prvomučedník Štěpán připomíná Židům, co konám pro svůj vyvolený lid v době patriarchů,

za časů Mojžíšových a potom až do mého příchodu ve tvém těle. Na tomto místě mluví Petr o mé neochvějně vůli. Od věčnosti připravuji tajemství tvé obnovy a tvého vrcholného zdokonalení, neboť si ho od věčnosti přeji uskutečnit.

Jenže apoštolové o Letnicích přijímají nejen vyšší objasnění, ale i posilu a jistotu. Ostatně jim předpovídám, že dostanou vyšší sílu z Ducha. A tak ti, kteří jsou až do Letnic ještě strachy bez sebe, jsou rázem stateční. A neváhají v tom jít až k mučednictví. Když se Petr s Janem ocitají před soudem, už se vůbec nebojí vyznávat, že v nikom jiném není spásy, než ve mně. Když se nanovo ocitají ve vězení a podstupují bičování, po propuštění odcházejí s radostí, že jsou uznáni za hodné pro moje jméno trpět. A nepřestávají denně učit v chrámě i po domech a hlásat na každém kroku mou radostnou novinu. No a všichni svou lásku ke mně potvrzují mučednickou smrtí.

Kde berou takovou sílu?

To můj Duch rozněcuje živý oheň lásky v jejich srdcích. Tak se dovršuje jejich třetí krok do nebe, který přetváří jejich duše. Nejprve je svými strhujícími slovy přitahuji k sobě. To je první smysluplný krok jejich života. Další uskutečňuji na konci mé pozemské pouti. Tehdy poznávají bohatství tajemství kříže, kterému při vzkříšení rozumí ještě lépe. Posléze při třetím kroku nahlízejí až na dno mučednické smrti.

Jejich přetvoření se dále ukazuje i v jejich povznášejícím a zdokonalujícím působení na první shromáždění mých přátel. Vlévají do nich hluboké nadšení a přesvědčení. Apoštolské skutky obsahují záznamy, že v mém obrozeném tajemném těle kvete vzorný a dokonalý život. Shromáždění mých věrných má jedno srdce a jednu mysl. Když chtějí, tak mají všechno společné, prodávají svůj majetek a peníze přinášejí apoštolům a ti je rozdělují podle potřeby. Denně se shromažďují ke společným modlitbám, poslouchají hlásání apoštolů a účastní se slavné hostiny lásky. Často se shromažďují k modlitbě. A kdo je pozná, je dojat jejich láskou, která mezi nimi vládne. *"A tato láska je znamením, podle něhož se poznají moji učedníci."*

Opravdu je úžasné sledovat velkou horlivost u mých věrných přátel. Jsou první v každém nebezpečí. Něžně milují spolubratry. A já, který jim pomáhám, podivuhodně spojuji odporující si překážky. Dávám jim tělesné srdce, obměkčené láskou, ale ono se zdokonaluje. Stává se neohroženým v každém nebezpečí. Můj Duch je zdokonaluje, utvrzuje i obměkčuje, ale úplně zvláštním způsobem. Jsou to stejná srdce mučedníků, srdce zakalená k nezdolné tvrdosti, které přitom bratrská láska vede ke krajním projevům lásky. Je to účinek vyššího plamene lásky který plápolá nad jejich hlavami. Duch zakaluje i obměkčuje srdce mých věrných a tajemné je slévá v jednu srdce, aniž by to rušilo zvláštnost každého z nich.

Dávno pryč jsou časy hádek apoštolů u jejich prvenství v mém království, když z nich svým Duchem činím jedno srdce a jednu duši. Už nežárlí, ani se nehádají. Věří, že všichni hovoří ústy Petrovými, že s ním předsedají, a když jeho stín uzdraví choré, celé shromáždění mých věrných se na tom podílí a raduje se z toho spolu se mnou.

Snaž se pohlížet na druhé jako na články mého jediného tajemného těla, které ovládám jako jeho hlava! Nemusíš na nikoho žárlit, ani se hněvat. Jen se čistě raduj z dobra bližního, z něhož máš prospěch i ty, jako má ruka prospěch z toho, že oko vidí a ucho slyší. Tak okusíš ovoce svého přetvoření mým Duchem.

Počítám s tebou

Copak neposíláš svého Ducha jen kvůli proměně a zdokonalení svých apoštolů a k obrození svého umučeného tajemného těla?

Zdaleka nejen kvůli tomu. Chci pomoci svým Duchem právě tobě. Činnost Ducha se projevuje tvou nezdolnou silou v mém tajemném těle, ve shromáždění mých věrných, v církvi. Chci dodávat sílu Ducha Církvi nejen z nějakých nadoblačných výšin, nýbrž ve tvém těle. Tou silou vítězí církve v tisíciletém pronásledování. Dodnes vítězí stále znovu nad mnohými bludy. Proto se celé lidstvo řídí příkladem, který dává rodící se církvi.

Hleď, abys měl spolu s ostatními jedno srdce a jednu duši! Snaž se u sebe samotného odstranit příčiny rozdělení! Vynalož všechny síly k odstranění toho, čím odpuzuješ svého bližního ode mně, přebývajícím ve svatostánku! Tak umožni prohloubení mojí vyšší vlády v sobě, a pak - jak budeš vynášet z pokladů svého srdce do okolí - přičiň se o rozšíření mé vlády ve světě! Neboj se překážek, které se staví do cesty! Věř pevně a prakticky v nepřemožitelnost mého tajemného těla, které je vždy nezvratně dokonalé a dává světu stále nové světce! Tak jako apoštolové trpělivě a s láskou snášej kříže, které ti posílám: Věř celým srdcem mému Duchu! Ten přes tebe stále oživuje církve. Věř ve společenství mých věrných, kteří už dospívají k nezvratné dokonalosti! Jako včera i dnes. Sleduj církve svým velkodušným srdcem, protože žiješ v tomto tajemném těle, přijímáš v ní a z ní každé vyšší nadání! Sleduj, jak je krásná, přestože se najdou lidské nedokonalosti v činnosti jejích dětí.

Některé chyby tě ovšem trápí. Přesto nezapomínej, že když nacházíš v údolích na úpatích hor bláto, na vrcholcích je vždy bílý, stříbřitý sníh, průzračný vzduch a divukrásný rozhled ustavičně povznášející ke mně!

Jedině tohle ti přináší očistu, jakou si nemůžeš dát sám. Jenže chce to prosit.

Tak tedy volám a prosím: Stvoř mi čisté srdce, ó Bože!

Správně. Letniční přetvoření apoštolů je pro ně třetím smysluplným životním krokem. Něco podobného sleduji také v tvém životě. Chci, abys přešel z období pokročilých na cestu dokonalých. Slovy Jana z Kříže ti připomínám, že si přeji důslednou očistu ducha, jako bylo zapotřebí dokonalé očisty smyslové části duše při přechodu z období začátečníků do období pokročilých, čili na cestu osvětnou. A jako při tvém prvním kroku, při kterém se duše odděluje od světa a vrací se na mou živou cestu, předpokládají úkony víry, naděje a lásky ke mně, jakož i úkony lítosti, tak se předpokládají i při dvou dalších. Úkony božských ctností při druhém a třetím životním kroku jsou už dokonalejší. Já, který ti pomáhám vzbudit tyto ctnostné úkony, vyorávám ve tvé duši hlubší brázdu.

Copak mi nejde o dokonalost?

Ať už jsi došel jakkoli daleko na třístupňové duchovní cestě k dokonalosti, nejsi tak daleko, jak by to odpovídalo mému vnuknutí k tvému vyššímu nadání, pokud zrovna teď nejsi na dně.

A kdopak ví, jestli takové zavedené dělení duchovního života na tři stupně, a to očištný, osvěcující a sjednocující anebo na stupeň začátečníků, pokročilých a dokonalých je tak úplně jednoznačné? Nejsou snad dvě různá vysvětlení? Buď se připustí, že vlité nazírání na tajemství víry, a z ní vyplývající dosažení dokonalosti a spojení s naším věčným Otcem řádný jev na cestě ke konečné dokonalosti, anebo se to pokládá za mimořádné vyšší nadání. Takže to není tak jednoznačné, nebo je?

Starší pojetí oproti novějšímu učí, že ty, kdo jsi trochu hlouběji založen, můžeš pokorně prosit o vyšší dar vlitého nazírání na tajemství víry, tajemství mého Vtělení, tajemství Umučení, tajemství slavnosti mé lásky a mého věčného života. Tato tajemství jsou vznešeným projevem nekonečné dobroty našeho věčného Otce. Pokládám nadpřirozené vlité nazírání pro tebe za nevyhnutelné pro spojení se mnou, v čemž spočívá dokonalost tvého života.

Jenže, co když takové nové rozdělení zmenšuje jednotu a vznešenost dokonalého duchovního života?

Správné rozdělení, jaksepatří zdůvodněné, musí spočívat na vymezení rozdělitelného celku, na samotné povaze celku v mém životě, na uceleném životě z milosti, kterou tradičně nazývají duchovní vůdci vyšším nadáním ctností a darů."

A co jestli tohle slavně ustanovené vyšší nadání nepřidává něco dalšího k vyššímu nadání ctností a darů?"

Samozřejmě, že zdokonaluje podstatu tvé duše. Z toho ti pak plynou schopnosti pro vlité ctnosti a pro sedmero darů mého Ducha. Podobají se plachtám na lodičce, aby tvá duše byla schopna zachycovat vnuknutí dobra.

Takové dary Ducha spojené s láskou jsou součástí tvé duchovní výbavy. Jako mravní ctnosti jsou vzájemně spojeny v opatrnosti, tak i dary Ducha jsou vzájemně spojeny v lásce. Když máš lásku, tak máš všechny dary Ducha. Když ti láska chybí, tak nemáš žádné dary Ducha. Bez lásky tvůj život není šťastný. Potom nemůžeš mít ani jeden z těch darů. Jsou nezbytné pro tvou obnovu, a tím spíš pro tvé vrcholné zdokonalení dokonalost. Miluji tě, kdo přebýváš s moudrostí. Svým Duchem tě vedu k našemu věčnému Otcí, jehož jsme dětmi.

Jenže nezmenšuje tento nový názor vznešenost evangelní dokonalosti, když vůbec nehovoří o darech Ducha svatého, o vlitém nazírání na tajemství víry a o spojení vyplývajícím z toho?

Neklade se příliš velký důraz na odříkavost?

Neoslabují se tím pohnutky sebeovládání a cvičení v ctnostech, když není před očima důvěrný život našeho věčného Otce, ke kterému má toto cvičení vést?

Může takový názor náležitě objasnit smysl zkoušek a dlouhých duševních suchopárností, které přicházejí při přechodu z jednoho období duchovního života do druhého?

Nesnižuje tento nový směr důležitost a vážnost mystiky, když ji pokládá za přepych duchovního života několika privilegovaných, a to za přepych nebezpečný?

A potom, nezmenšuje takové pojetí ke všemu ještě samu hodnotu osvěcující a sjednocující cesty, když si jich všímá výlučně z hlediska odříkavého života?

Ostatně - dá se vůbec hovořit o pravidelném životě těchto dvou cest bez darů Ducha, přiměřených lásce a jiným vlitým ctnostem? To bych tady najednou měl šest cest místo tří, tři období duchovního života podle starších učitelů pravidelné a řádné, a tři mimořádné.

Mlčeti zlato

Odpovím ti krátce a stručně: Příliš mnoho rozumového přemítání ti škodí. Jinak by ti všechna tajemství procházela spíše hlavou než srdcem. Kéž se tvůj rozum odmlčí v jeho přemítání, ale ne tak, že bys mu něco zakazoval nebo mu kladl nějaké překážky! Modli se o větší proniknutí do tajemství, aby se nižší, přemítavá činnost rozumu úžasem odmlčela před nejvyšší, rozjímavou činností intelektu. Ani cvičení tvého sebeovládání nemůže příznivě pokračovat cestou zákazů a spoutávání tvých přirozených vášní. Tvé přirozené vášně tvoří kmen, na který štěpuji výhonek svého vyššího nadání.

Když odtrhneš rozpravy o osvěcující a sjednocující cestě tvého vnitřního života od cvičení svého sebeovládání, tak ti pro život zbudou samé odtažené výroky starých moralistů o ctnostech, které tě prakticky nenadchnou. Asi tady jsou na místě slova svaté Terezie, že máš být lhostejný, když o tobě někdo špatně mluví, ba dokonce se z toho raduj víc, než kdyby o tobě mluvil dobře! Nevšímej si chvály! Pros a povznesu tě od závislosti na uznání okolí i od závislosti na důvodech přemítání tvého rozumu! Přináším ti své dary, a to vyšší.

Pro zachování jednotnosti a vznešenosti tvého vnitřního života, jakou znáš od evangelistů a apoštola Pavla, se podrž rozdělení životní cesty na tři kroky!

Třeba na to ani nemám dost sil a jsem na to příliš velký hříšník.

Když se obrátí velký hříšník, člověk tělesný a světský, tak ospravedlněním dosahuje stavu zdokonalujícího vyššího nadání, na který už hřích nemá tak škodlivý vliv. Život v mém zdokonalujícím vyšším nadání je nadpřirozený zárodek. Ten už zahajuje růst, vedoucí až k úplnému rozvoji, až k dokonalé a nezničitelné lásce.

Ať se snažím sebevíc, nic se mi nedaří. Tak co s tím mám dělat?

Po skutečném vnitřním životním kroku zahaj s veškerou vážností a odpovědností očištný život! Já vím, že mě jako začátečník miluješ tak, že se uvaruješ úplné roztržky se mnou i dobrovolných mimoběžností, při kterých se ode mne neodkláníš, a přece se mi vzdaluješ. Dosahuješ toho vnitřním a vnějším sebeovládáním a modlitbou. Tento očištný život se ti ukazuje ve dvojí podobě. Ojedinele bývá vypjatý a velkodušný. To je ta úzká cesta k dokonalosti. Většinou však bývá tento očištný život chabý. To je příklad dobrého, jen v předsevzetích slabého. Potom jde o duši vlašnou a nedorostlou, která se někdy ode mě úplně odchyluje. Totéž platí o dvou dalších cestách. Také tam ojedinele vyniká vypjatější stav mezi častým slabším!

Do osvěcujícího života přejdeš po citových radostech, které ti obvykle bývají odměnou za hrdinské sebeovládání.

Kdyby tvá duše ulpívala na těchto útěchách, odebral bych ti je. Tvá duše by najela do smyslové suchopárnosti, jako když loď vpluje na mělčinu. Tato suchopárnost nebývá pokaždé stejně dlouhá. Tohle je to trpné očišťování smyslů. Máš-li dost velkodušnosti, tak postupuješ v očišťování bez zastávky. Přivádím tě počátečním vlitým nazíráním k dokonalému osvěcujícímu životu. Jsi-li slabší a vyhýbáš se kříži, který na tebe dopouštím, pak bývá toto očišťování často přerušováno. Žiješ jen jakýmsi zmenšeným osvěcujícím životem, takže tvůj životní příběh plyne jako ve zpomaleném filmu, a vlité nazírání dostaneš leda až se zpožděním. Tak je trpná noc smyslů druhým významným krokem tvého života. Ten však nebývá vždy stejně dokonalý.

Jak je to v nejlepším případě?

V dokonalém osvěcujícím životě ti nezřetelně přichází vlité nazírání na tajemství víry, které začíná v trpné noci smyslů. Toto nazírání se ti dostavuje buď v podobě čistě nazíravé, jako u některých karmelitánů, nebo v podobě činné, jako třeba u svatého Vincence z Pauly. Ten s pomocí daru moudrosti a daru rady stále vidí v chudobných a opuštěných sirotcích moje trpící údy. Občas je s dokonalým osvěcujícím životem spojeno nejen vlité nazírání na tajemství víry, ale i mimořádné milosti, jako vidění, zjevení, vnitřní rozhovory, které svatá Terezie popisuje ve svém životopise.

Přechod do sjednocujícího života ti nastává po přijetí hojnějšího světla nebo po nějakém horlivém apoštolátu. Dávám to pokročilým jako odměnu za jejich velkodušnost. Kdybys ale časem kvůli těmto darům, zhasnu ti světlo. Když tě chci rychle přivést z pokročilosti ke sjednocujícímu životu dokonalých, zanechám tě v nepříjemném očišťování vyšší oblasti duše. Když toto očišťování nadpřirozeně uneseš, ono se nepřerušuje, dokud tě nepřivede k dokonalému životu sjednocení. Ale když toto očišťování velkodušně nestrpíš, dospěješ jen k oslabenému životu sjednocení. Toto

bolestné očisťování je třetím smysluplným krokem ve tvém životě.

K dokonalému životu spojení patří vlité nazírání na tajemství víry a trpné, téměř nepřetržité spojení. I tento život ti zpravidla odhalují ve dvou podobách. Může být v podobě výlučně nazíravé, jako u svatého Bruna nebo u svatého Jana z Kříže. Může však být v podobě apoštolské, jako byli svatí František z Assisi nebo Dominik Guzmán, Tomáš Akvinský či Bonaventura. Někdy obdařují tvůj život dokonalého sjednocení mimořádnými vyššími dary. Tak svatá Terezie svědčí o mém nazírání ve třech osobách. I v tomto životě sjednocení, s mimořádnými milostmi i bez nich, jsou různé stupně, od velkých světců a světic až po apoštoly a naši panenskou Matku.

Kde však zůstává rozdělení mého vnitřního života na tři kroky?

Zkus to chápat jako trojí očistění! Tvůj opravdový životní krok znamená přechod od jednoho stavu k jinému.

Toto rozdělení tvého duchovního života souvisí se třemi obdobími tvého tělesného života, s tvým dětstvím, dospíváním a zralostí. Přitom uvidíš mnoho podobností, zvláště když jde o přechod z jednoho do druhého.

A co můj duchovní pokrok?

Víš, jak se liší smýšlení dítěte od smýšlení mladého zelenáče a zralého člověka?

Ano. Je to patrné z jejich úsudku o rozličných věcech. A co má být?

Tak se liší i smýšlení pokročilého na osvěcující cestě od smýšlení dokonalého, jenž dosahuje k životu sjednocení. Dokonalý rozumí svým prožitým obdobím. Nemůže však očekávat pochopení od těch, kdo tam ještě nedochází.

Dokonale rozumím, ale přesto nejsem spokojen.

Však to také není všechno. Víš, jak je tvůj přechod z dětství k dospělosti spojen s krizí rázu fyziologického a psychologického?

Nemám tušení.

S podobnou krizí spojen tvůj přechod z očisťující cesty na osvěcující cestu pokračujících. A posleze, když dělám z tebe, z takového zelenáče, svého zralého přítele, nesmíš zneužít kritického období první svobody. S podobným zjevem je spojen tvůj přechod z osvěcující cesty pokročilých ke skutečnému životu spojení.

Dvojí krize při přechodech z jednoho období do druhého se úplně srovnává s povahou tvé duše i s povahou mého daru, se zdokonalujícím vyšším nadáním. V temné noci čili při očisťování tvých smyslů se duše ve své smyslové části stává čistší a čistší. Smysly se přizpůsobují duchu. Toto očisťování je všeobecné. Děje se u většiny začátečníků.

Když už je příbytek smyslů v klidu, emoce ovládnuty, žádosti ztlumeny a jaksi uspaný v této očisťující noci smyslů, tak se tvá duše může vydat na cestu ducha. Počítáš se mezi pokračující a jsi na cestě osvěcující. Na této cestě tě podle své vůle živím a posilňuji tvou duši vlitým nazíráním. Tvá duše o tom nemusí vůbec vědět. Je to účinek očisťující noci smyslů.

Jenže i jako pokročilý v duchovním životě máš své slabiny. Hned s tebou cloumá nevlídnost, hned zase touha po styku s lidmi, domýšlivost a tajná pýcha. Přitom zakoušíš potřebu trpného očisťování ducha. Je to bolestná krize ducha. Stojíš před třetím krokem vedoucím k dokonalosti. Tvá duše přece chce přilnout k mému vrcholnému Dobru, k mé ryzí Pravdě a čisté Kráse a k mé naprosté Lásce, a osobně prožívat mou přítomnost, neboť živě touží po věčném životě, aby byla s ztotožněna s mou vůlí.

Toto pojetí odpovídá jak smyslové a duchovní stránce tvé přirozenosti, tak povaze mého zdokonalujícího vyššího nadání. Jsou to opravdu začátečníci, kteří v sebeovládání příliš nepokračují. Když se ale jedná o krok očisťující, krok osvěcující a krok sjednocující, mluví se o nich nikoliv v jakémsi zúženém smyslu, nýbrž z hlediska jejich pravidelné dokonalosti. Je to patrné i z tradičního rozdělení stupňů pokory. A protože je spojitost mezi všemi ctnostmi, proto dané rozdělení odpovídá stupňům lásky. Pokora jako základní ctnost odstraňuje pýchu, kořen všech úchylek ode mne.

Jeden duchovní učitel vedle druhého vypovídá o stupních pokory. Odpovídají stupňům lásky ke mně. Od každého z nich se dozvíš, že se máš radovat v těžkostech.

Rád bych se radoval, nejde mi to. Nemohu se ubránit dojmu, že i když je duchovní cesta otevřena každému, většina vůbec na tuto cestu nevykročí. Vydat se na tu cestu, znamená velké osamocení.

Mínění davů chápe pramálo z těchto věcí. Zvláště jsou-li zvenčí řízené televizí a reklamou,

takže ani neví, čím jsou. Bez ohledu na to, co si vyberou, přesto tradiční rozdělení stupňů pokory potvrzuje správnost tří kroků pojetí života. Dokazuje to i tradiční dělení ctností na praktické, které jsou potřebné pro společenský život, a na ty, které jsou pro očišťování ducha.

Proto se říká, že opatrnost pohrdá vším, co je světské. Sleduje pouze vyšší a zaměřuje celou činnost ducha ke mně. Mírnost upouští ode všeho, čeho se domáhá tělo, pokud to ovšem přirozenost snese. Statečnost je zase k tomu, aby se duše nebála odstoupit od těla a neváhala přistoupit k vyšším věcem. A ctností očištěného ducha jsou ještě vznešenější. Jde o to, zda mohu být v tomto tvém životě bezprostředně milován, a mohu-li být milován naplno nebo jen do určité míry.

Tři kroky tvého duchovního života odpovídají třem pohybům tvého nazírání. Napřed vidíš moje svrchované Dobro v zrcadle stvoření vždy a všude. Přitom si připomínáš podobenství, jaké říkám začátečníkům. Potom nazíráš moje svrchované Dobro v zrcadle rozumových pravd nebo tajemství spásy. Povznášíš se k tajemství spirálovým pohybem od mého Narození až ke mému Nanebevstoupení. Konečně zakoušíš moje svrchované Dobro samo o sobě. Sleduješ to v temnotách víry. Tak opisuješ stejný kruh, aby ses pokaždé vrátil k mé svrchované Pravdě. To, abys ji lépe poznal a hlouběji prožíval.

Když se ti při těchto věcech objasňují vrcholné zákony života v mém vyšším nadání a pokroku v lásce, tak stejné zákony platí v nějaké míře pro tebe i pro ostatní. Třebaže nedocházejí všichni k takové dokonalosti, přesto postupují hrdinsky a nezastavují se.

V každém oboru najdeš stupně dokonalosti a růstu. Tak lékaři mluví o chorobách v pokročilém stavu, ale dodávají, že se stejná choroba objevuje i v mírnějším stupni.

Díky tomu snáze poznáš jedinečnost třech duchovních kroků a s nimi spojeného trojího očišťování. Potřebuješ toto očišťování i tehdy, pokud jsi se mi duchovně znovu nevzdálil a pokud jsi po ospravedlnění zůstal otevřen působení mého vyššího nadání.

Už chápu, v čem spočívá tvůj začátečnícký, pokračující a dokonalý život.

Tak vidíš, že nejde o žádný uměle vymyšlený duchovní pokrok. Jde tu o tvůj skutečný životní pokrok. Ten má kořeny v samotné povaze tvého duchovního života, totiž v povaze tvé duše a v povaze mé inspirace, která je zárodkem tvého věčného života.

Zosobňuji ti ve tvém těle řád, který je vlastní tvé přirozenosti. Tím kladu základy toho, co je normální. Právě proto tě chci mít dokonalého, jako chci mít dokonalé ze všech bratří a sester, totiž mé dospělé přátele a spolupracovníky na obnově a zdokonalení lidstva a zušlechtění celého světa. Zvláštním vyšším nadáním se toto hrdinské úsilí uskutečňuje na dětech, které tak záhy přicházejí do nebe a dnes přitahují mnohé do duchovního stavu. Tak blahoslavená Imelda umírá v mém náručí při prvním slavném přijímání mého těla. Když ti říkám, abys nechal maličké přijít ke mně, tak může mimořádně chránit a zušlechtit tvou dětskou duši a ozdobit ji ryzí Krásou nebeskou. Zasévám do duší takové semínko inspirace, jaké sám chci.

Povaha životních kroků

Přes všechnu přesvědčivost tvých slov se mi ty tři kroky duchovního života zdají příliš komplikované. V knize Moudrosti se uvádí, že spravedlivého vede Pán po přímých cestách.

Duchovní cesta, na kterou vstupuješ jako mnozí jiní před tebou, má povahu tří kroků, jenže ne tak, jak si to klamně představuješ. Existuje souvislost mezi třemi kroky tvého duchovního života a trojím obdobím tvého tělesného a duševního života, dětstvím, dospíváním a zralým věkem. Důležitý je okamžik tvého přechodu z jednoho období do druhého. Připomíná to kritické chvíle u dětí okolo patnáctky, a též krize první svobody u mládeže až ke zralému věku. Tohle objasňuje, proč takový duchovní postup můžeš sledovat už v životě apoštolů.

Jenže co její logika?

Je to opravdu zázračná logika života. Její nevyhnutelnost vyplývá z povahy života samého a z posledního cíle. Tak tě vedu po tak přímé cestě, jak to odpovídá pohnutám tvé přirozenosti, zušlechtěné mým vyšším nadáním.

Zdá se mi, že tam, kam přicházím, není nic zvláštního. Kde to tedy je?

Je to jen začátek. Odtud se může odpálit všechno možné. Při takovém prvním životním kroku přecházíš ze stavu duchovní smrti do stavu obnoveného života a zdokonaleného mým vyšším nadáním. Začíná to už při tvém zrození z vody a Ducha. Pak se to děje, v případě tvé ztráty původní dokonalosti, také při tvém usmíření se mnou.

Tato obnova vlitím mého vyššího nadání a překonání tvé roztržky se mnou je vzorem, náčrtem následujícího zdokonalení, pro něž se vyžaduje víra, naděje, láska a lítost. Tvůj první smysluplný životní krok přichází často po nějaké bolestné zkoušce, po níž se duše postupně odlučuje od světa jako marnotratný syn, aby se vrátila ke mně. Při tomto kroku se ti sám přibližuji. Sám ti vnukám dobré myšlenky, a hned od prvního kroku dobrou vůli, která je počátkem tvé vrcholné dokonalosti. Následujícím vyšším nadáním a zkouškami kultivuji tvou duši, dokud do ní nezaseji své semeno slávy. Vyorej první brázdu a orej stále hlouběji, abys vyplel zbylý plevel, jako vinař, který z rostoucí vinnice odstraňuje všechno, co kazí vzrůst.

Po prvním životním kroku, když neztratíš moje vyšší nadání nebo když aspoň neváháš z povstat z pádu do prachu, abys pokračoval, potom je toto povstání přiměřené vroucnosti tvé lítosti. Máš-li před těžkým duchovním pádem dvě hřivny a tvá lítost by byla nedostatečná, slabá, asi nabudeš zpět jen jednu hřivnu. Máš-li získat stejný stupeň mého nadání a lásky, jaký pádem ztrácíš, musíš vroucněji litovat, tedy tak, jak to vyžaduje samotný pád a roztržka se mnou a stupeň ztraceného nadání, pak jsi na očištné cestě začátečnicků.

Jak to sám na sobě poznám?

Své začátečnické smýšlení poznáš, když si všimneš, jak poznáváš mě, svého Bratra a Spasitele, a jak poznáváš sebe. Sleduj, jak ochotně nasloucháš mému volání a jak mě miluješ. Můžeš být ovšem vyjimečný začátečník, jako jsou různí velcí světci a světice na začátku svého duchovního života, jímž dopřávám své vyšší nadání ve větší míře, než mnohým pokračujícím. Cožpak i v přirozeném životě nemluvíš o "zázračných dětech", a přece jsou to jen děti? Proto můžeš aspoň něco říci o takové začátečnické povaze.

Začínáš poznávat sebe sama, svou nicotnost, bídu. Proto den co den pozorně zpytuješ svědomí kvůli své nápravě, Zároveň mne začínáš poznávat v zrcadle stvoření, v přírodě. Začínáš mě poznávat i v mých podobenstvích. Třeba v podobenství o marnotratném synovi, o ztracené ovci a o dobrém Pastýři. To tě, moje milovaná dušičko, přímo povznáším ke mně. Tvé povznesení se podobá letu skřivánka. Vyletí vysoko nad zem a zpívá. Jako začátečník poznáváš někdy mou dobrotu i v tajemství své spásy. Jenže s tím ještě nejsi dost sblížen. Toto poznání odpovídá větší pokročilosti.

Jako začátečník mě miluješ přiměřenou láskou. Jsi-li velkodušnější, miluješ mě a prožíváš ušlechtilou bázeň ze své úchylnosti ode mne tak silně, že se dovedeš vyhnout nejen roztržce se mnou, ale i dobrovolným mimoběžnostem svého života, kdy se mi sice nevzdaluješ, ale nekladeš mě na první místo. Proto ovládáš svou smyslovost, nálady, emoce a afekty, touhy a hnutí těla, oči a sobectví.

Po nějaké době statečného zápasu ti zpravidla dávám za odměnu citové útěchy v modlitbě a

těž při studiu mých vyšších pravd. Tak ovládám i tvou citovost, z níž běžně žiješ. Odvracím tě od nebezpečí a přitahuji si tě k sobě. Jsi-li velkodušný začátečník, tedy mě miluješ z celého srdce, ale ještě ne z celé své duše a ze vší síly a z celé své mysli.

V té době ti dávám mléko útěchy. Vždyť i apoštol národů píše do Korintu: *"Nemohl jsem k vám mluvit jako k duchovním lidem, ale jako k tělesným, jako k nemluvnětatům v Kristu. Nakrmil jsem vás mlékem, ne tuhým pokrmem, vždyť byste ho nesnesli. Ale ani nyní ho ještě nesnesete, vždyť jste ještě tělesní"* (1 Kor 3,2).

A co se potom zpravidla stává?

Možná, že patříš k většině začátečníků, kteří ulpívají na těchto citových útěchách, jako by byly cílem, a ne jen prostředkem v duchovním životě. Citové útěchy by se ti tak staly překážkou, později příležitostí duchovní chamtivosti, zvědavosti ve studiu mých vyšších pravd, maskované pýchy, neboť pod maskou okázalého apoštolátu se tváříš a mluvíš jako zkušený učitelé. A tak se znovu projevuje sedmero hlavních neřestí, ovšem už ne tak hrubě, nýbrž poněkud uhlazeněji, protože jsou páchány spíše v duchovních věcech. Každopádně by ti překážely v ryzím a trvalém přimknutí se ke mně.

Jak z toho vyjít? Jakým způsobem to překonat? Jaké je východisko?

Nemůže následovat nic logičtějšího a životnějšího, než druhý krok, totiž trpné očišťování smyslů. Patříš-li k většině začátečníků, tedy se chceš dostat na osvěcující cestu pokročilých, kde zaplavují tvou duši vlitým nazíráním.

Jak je to snadné!

Nedej se klamat zdánlivou dostupností tohoto životního kroku. Ve skutečnosti se toto očišťování váže s delší citovou suchopárností. Tehdy tě jako začátečníka zbavuji těch citových útěch, ke kterým příliš lneš. A když v takovémto rozpoložení živě toužíš po mně, tvém Bratru a Spasiteli, po mém království v tobě, když se bojíš, abys mě neurazil, je to druhé znamení, že toto tvé očišťování je ode mě.

Když se k živé touze po mně připojí i těžkost konat dlouhé úvahy v modlitbě a tvá duše se kloní k prostému nazírání na mne s láskou, je to třetí znamení, že tvůj druhý životní krok vrholí. Tvá duše se už povznáší k vyššímu životu na osvěcující cestě.

Není osvěta jako osvěta

Když se dokonale podrobíš tomuto očišťování, ovládnou pokaždé lépe svým Duchem přemítavost tvé mysli. Uzdravím tě z duchovní chamtivosti, z pýchy. Naučím tě lépe poznávat svou ubohost. Potom tě začnu zakalovat dalšími očišťovacími zkouškami.

Zase zkoušky? Jaké? Nebylo jich už dost?

Potřebuji tě vyzkoušet těžkostmi ve studiu, v plnění životních povinností. Někdy rychle povolám k sobě tvé nejdražší, se kterými jsi těsně spojen. Někdy dopustím těžká pokušení proti čistotě a trpělivosti, aby tvé ctnosti v boji zesílily a hlouběji se v tobě zakořenily. Ba i dopuštěním chorob a nemocí tě vyzkouším. V takové krizi znovu obdělávám tvou duši, ale hlubší orbou. Odstraňuji z tvé duše i kořeny hříchů.

Taková krize je však nebezpečná tak, jako v přirozeném životě období okolo patnáctin. Můžeš se snadno zpronevěřit svému povolání. To znamená, že by ses jako většina nepodrobil těmto zkouškám tak, abys jimi mohl projít osvěcující cestou pokračujících. Zůstal bys vlašný. Potom bys už ovšem nedošel ani mezi začátečníky. Uvázl bys jako duše nedozrálá nebo vlašná. Pak by o tobě platily moje slova, že nepoznal čas svého navštívení, prostě okamžik druhého životního kroku.

Jsi-li přitom duchovní osoba, pak se po takovém propadnutí při zkoušce asi moc nestaráš o svou dokonalost a svatost. Ať cílevědomě nebo bezcílne, zdržuješ na cestě k dokonalosti sebe i druhé. Překážíš nejen sobě, ale i jiným, kdo vážně touží po dokonalosti. Tehdy tvá modlitba postrádá nazíravost. Jen takové suchopárné omílání slov.

Tak se někdy v modlitbě stáváš křečovitě zaseknutým. Pohybuješ se stále na stejném místě jako obehnaná deska, kde se omílá stále stejná melodie, a nemůžeš se pokročit dál v rozjímání. Tak jsi vnitřně zablokovaný proti každému rozjímání.

Jak se dostat z takového zaseknutí?

Neboj se! Já se s tebou modlím, abys úspěšně překonal krizi zkoušek. Připoj se ke mně s dobou vůlí! Mohu tě obdařit počátečním vlitým nazíráním na tajemství víry. S tím ti dám živou touhu po dokonalosti. Potom jako začátečník, který se stáváš pokročilým, vstoupíš do života osvětného. Osvěcují tě zvláště darem vědění. To, abys lépe poznával svou ubohost, marnost světa a pomíjivost lidského uznání, poct a hodností. Zakusíš, že tě už nepřitahují. Jen se mnou podnikni ten kruček na cestu vrcholné osvěty. Začínáš žít novým životem, protože dospíváš.

Jaké bude přesněji to očišťování smyslů?

To se nedá jednoznačně říci. Není stejné ani u těch, kdo se mu podrobují. Všichni ho neprožívají nastejno. Dá se to sledovat hlavně u těch málo velkodušných. Budeš-li postrádat velkodušnost, pak zakusíš časté přerušování té suchopárné noci smyslů. Pocítíš ji pouze čas od času. Tehdy se ti někdy zdá, že přemítavé rozjímání je jaksi vyloučené. Jindy je ti úplně snadno dostupné. Nevládneš totiž nad smysly tak, abys dovedl ochotně a s radostí odložit přemítavé úvahy, protože tohoto vyššího nadání využiješ jen občas. Takový osvěcující život je nedokonalý.

Jaká je příčina? Proč se to tak děje?

Důvodem je nedostatek velkodušnosti.

A proč by měl jen někdo dojít k vysokému stupni dokonalosti?

Věř mi, že ani v nejmenší míře neomezují toto své vyšší nadání na malý počet vyvolenců! Přeji si, abys dosáhl vysokého stupně dokonalosti jako všichni ostatní. Proto na tebe dopouštím drobné všední zkoušky. V nich odhaluji slabost. Uhýbáš-li před utrpením a před pocitem bolesti, tak se zdráháš přijmout svůj životní kříž. Potom už nepokračuji ve tvém očišťování. Toužíš po dokonalosti, ale zdráháš se nechat vláčet cestou zkoušek. A přitom právě na nich by ses stal mým dospělým přítelem, který věrně následuje moje volání.

Tak asi vypadá přechod k vyššímu způsobu duchovního života. Až dosud můžeš snadno sledovat logický a životný postup kroků, kterými je ti dáno projít. Není to mechanické slepování jednotlivých období. Žádné přeslapování na místě. Je to plynulý rozvoj tvého života jako živé skladby.

Když je ten rozvoj plynulý, jak tedy mohou vyniknout nějaké odlišnosti jednotlivých kroků na cestě k dokonalosti?

Smýšlení pokračujících anebo pokročilých poznáš jedinečně podle toho, jak ochotně naslouchají, ale také poslouchají mé volání. S tvým osvíceným sebepoznáním ti dávám skoro

zkušenostní poznání mne, tvého Bratra a Spasitele, a to nejen v zrcadle stvoření a podobenstvích, nýbrž v zrcadle tajemství spásy. S tím tě seznamuji stále důvěrněji, zvláště v modlitbě. Během ní každodenně rozjímáš o tom tajemství. O mé velebnosti rozjímáš nejen tehdy, když hledíš na hvězdné nebe, na rozbourené vlny moře, na nebetyčné vrcholky hor, když myslíš na mne, svého dobrého Pastýře a na sebe, jako na marnotratného syna. Poznáváš mou velebnost v zrcadle neporovnatelně dokonalejším, v tajemství Vtělení a Vykoupení. I jako pokročilý nazíráš občas na mou dobrotu v přírodě, v podobenstvích. Bližší ti však je rozjímání o tajemstvích spásy. Zatím ovšem nedocházíš k nazírání dokonalých duší. Jen přechodně a občas ti dopřávám nazírat mé svrchované Dobro.

Tvá duše dítěte našeho společného věčného Otce a společné panenské Máti se spirálovitým pohybem povznáší k tajemstvím mého přijetí tvého těla při Vtělení anebo mého dětství v tvé kůži, k tajemství mého utrpení až k smrti na kříži, a pak Vzkříšení, Nanebevstoupení a slávě. V těchto tajemstvích nazíráš na mou svrchovanou Dobrotu, kterou ti zázračně dávám. S tímto nazíráním ti jako pokročilé duši dávám za tvou věrnost a velkodušnost dar rozumu. Přináším ti tedy mnohé objasnění. Tím stále hlouběji pronikáš tajemství a poznáváš jejich Krásu, tak vznešenou i prostou, přístupnou jen tobě, pokornému s čistým srdcem.

Zpočátku se zmocňuji tvé citovosti, tvých emocí, afektů a nálad. Později si podrobuji tvou chápavost. Osvobozuji tě od přehnané soustředěnosti a malichernosti světského poznání. Takto se vnitřní život tvé duše překvapivě zjednodušuje.

Když v pokročilosti takto nazíráš na tajemství mého života ve tvém těle, tak mě zpravidla miluješ nejen tak, že se vyvaruješ zásadní roztržky ode mne, nýbrž také napodobuješ ctnostný život mne a naší panenské Máti: pokoru, laskavost, trpělivost. Zachováváš nejen moje přikázání, ale i moje evangelní rady - chudobu, čistotu a poslušnost, nebo aspoň ducha těchto rad a vyhýbáš se nedokonalostem.

V tomto období odměňuji statečnost tvé duše. Nedávám ti však jen nějaké povrchní citové útechy. Přináším ti jasnější světlo v rozjímání a v apoštolátě živou touhou po mé slávě a po obnově a vrcholném zdokonalení duší. Obdarovávám tě i vroucnější modlitbou. Stane se, že tvou duši obdařím modlitbou pokoje, když tvou vůli poněkud povznesu svým nadlehčením. Snadno se ti pak působí v apoštolátě, ve škole, v organizování duchovního života. Miluješ mě, který se ti tak těsně, osobně a důvěrně přibližuji, jako svrchovanou Pravdu, Dobro, Krásu a Lásku nejen z celého srdce, ale i z celé duše, celým svým životem, avšak ještě ne ze všech svých sil, ani ne z celé své mysli, protože tvůj duch není ještě ustálen.

Jenže co bude dál?

Potom zpravidla přivedím něco podobného co ti dělám jako začátečníkovi, kterého odměňuji citovými útechami. Takto se ti jako začátečníkovi stává, že si z maskované pýchy příliš zakládáš na tom, že se zbožně modlíš, že úspěšně apoštoluješ, vyučuješ nebo hlásáš moje věčné Slovo. Zapomínáš, že jsou to moje dary. Proto jich používáš jaksi sobecky. Něco takového je neslučitelné s životem tebe, který se mi klaníš v duchu a v pravdě. Pracuješ pro mě a pro duše, ale přitom nezapomínáš ani na sebe. Mimovolně hledáš sebe i v samé starostlivosti o své okolí a zapomínáš na moji osobní a důvěrnou všudypřítomnost. Myslíš si, že ty sám máš v činnosti velké úspěchy. To se ale pleteš. Myslíš si o sobě příliš mnoho. Pokládáš se za nenahraditelného. Přeceňuješ své schopnosti. Nevidíš svou ubohost, nýbrž jen chyby ostatních. Snad oklameš jiné lidi, snad i sebe, ale nikdy neoklameš mě, který vidím na dno tvého srdce. Shledávám, že ti často chybí čistý úmysl, soustředěnost na můj vzor a upřímnosti tvého přátelství se mnou. Ani sám k sobě nejsi dost upřímný! I když se snad okázale a procítěně hlásíš ke mně, přesto nejhlubší jádro tvého srdce se točí jen kolem tebe. Základ tvé duše mi pořád ještě odcizuješ ve svůj prospěch. Obětuješ mi jen část svých úmyslů.

Tohle jsou chyby tvé nazíravé duše ve stavu pokročilosti. Naivně důvěřuješ své obrazotvornosti a domýšlíš si, že rozmlouváš se mnou a se svatými jako se sobě rovnými. V těchto chybách vězíš, třebaže na každém kroku apoštoluješ. Tyto chyby tvé duchovně pokročilé duše se projevují hlavně tehdy, když trpíš a musíš přijmout názory jiných. Proto v tomto období duchovního života může ztroskotat i tvé duchovní povolání. Z toho je vidět, že nesleduješ ani tak mou přítomnost, protože v mých vyšších službách myslíš hlavně na sebe. Právě proto potřebuješ další očištění, důkladné očištění ducha, aby základ vyšších schopností tvé duše byl rovněž čistý.

Bez tohoto třetího významného kroku nikdy nedojdeš do života ztotožnění a blaženého

splývání, totiž do zralého věku svého duchovního života.

Patříš-li k dokonalým lidem horlivého apoštolského ducha, tak tyto zkoušky nebývají tak zjevné. Prolínají se ti s potížemi v apoštolování.

V čem vůbec spočívá taková duševní krize duše? Tvá duše je zbavena citových radostí, ale také mého vyššího objasnění ohledně tajemství spásy a též svých vroucích tužeb. Nedaří se ti už tak v práci, ani při vyučování nebo hlásání mého slova, na cos byl tak pyšný a čím ses vytahoval nad druhé. Je to čas velké suchopárnosti smyslové i duševní. K tomu někdy dopouštím i velká pokušení, ne sice proti čistotě a trpělivosti, ale proti víře, naději a lásce ke mně a k bližním. Ty bývají pro tvou duši velmi krušné a tíživé. V tomto období duchovního života na tebe dopouštím velké nesnáze v šíření mé radostné noviny, jako nactiutrhaní, překážky, neúspěchy. Dopouštím, aby tě osočovali a zahrnovali nevděkem často právě ti, kterým dlouho sloužíš a dobře činíš. Jenže právě proto je musíš milovat čistěji kvůli mně a ve mně. Trpné očišťování ducha můžeš nazývat svou mystickou smrtí nebo smrtí starého člověka v tobě. Apoštol národů ti píše, že starý člověk je spolu se mnou ukřižován, aby byly potlačeny scestné sklony tvého, přirozeně dobrého těla, abys už nebyl zajatcem takových scestností. Zkus ovládnout toho zaostalce se zpozdlým způsobem života, který se utápí v klamných touhách! Dopřej mi, abych v tobě obnovil svůj původní obraz podle mé podoby, a nech se zušlechtit ve svém duchovním smýšlení a přetvořit v nové stvoření podle mého vzoru v pravé spravedlnosti a svatosti!

Taková je logika mého vyššího duchovního života v tobě. Pod nápořem očišťování se tvá duše cítí zraněná a poražená silnou láskou. Když dopouštím tvé zahrnutí utrpením, moje vyšší láska tě záhy zraní, neboť je jemnější a vroucnější. Oheň mé vyšší lásky se podobá přirozenému ohni, který postupně napřed dřevo vysuší, pronikne a potom promění v sebe. Pokrok v poznání a v milování našeho věčného Otce jako příznak tohoto očišťování je právě to, čím se liší od jiných utrpení, která se mu v něčem podobají. Ty duši vůbec neočišťují, ale můžeš je snášet z lásky ke mně a v duchu odevzdanosti do vůle našeho společného věčného Otce.

Podobně ani utrpení, které na tebe dopouštím kvůli tvé nedbalosti v mravním životě nebo jako následek tvé nezvládnuté a rozbourané smyslnosti, nemusí tvou duši očistit. Tvá duše to však může přijmout jako zdokonalující pokoření za nedbalý život nebo jako povzbuzení k nápravě.

Pořád nějaké zkoušky! Odkud se pořád vynořují?

Dopouštím je na tebe.

Tohle že děláš? To má být tvá vyšší láska ke mně, křehkému tvorů?

Nedělám to. Jen dopouštím to, co na sebe přivoláváš, abych tě, pokročilého, přivedl k pevnější víře, k silnější naději a k vroucí lásce. Základ tvé duše má patřit výlučně našemu věčnému Otci, a tedy také mně, tvému Bratru a Spasiteli, jakož i našemu společnému Duchu.

Potom porozumíš slovům knihy Moudrosti: *"Jako zlato v peci je zkoušel a jako zápalnou oběť je přijal"*. Stejně tak porozumíš slovům žalmisty: *"Pane, ať nejsem zahanben, neboť tě vzývám. Spravedlivé skrýváš clonou své tváře před úklady lidí. Já jsem sice řekl v úzkosti svého ducha: jsem zapuzen z tvých očí. Přece však jsi vyslyšel hlas mé modlitby, když jsem k Tobě volal."*

Ovšem i tato krize má své úskalí. Obstojíš v ní, jen když budeš velkodušný a obezřetný. Chce to často hrdinskou víru, doufání proti veškeré lidské beznaději, až se to promění v dokonalou odevzdanost. Potřetí obdělávám tvou duši, ale už daleko hlubší orbou, tak hlubokou, že se ti zdá, jakoby duše byla zničena vnitřními souženými, o jakých nechávám vypovídat Jeremiáše.

Když přežiješ tuto krizi duše, tak mě miluješ nejen z celého srdce a z celé duše, ale už i veškerou svou silou a chystáš se zamilovat si mě celou svou myslí, aby ses v té nejušlechtlejší činnosti své duše, která má v tobě vlastně všechno řídit, stal poslušným mému volání. Dorůstáš do mého přítele v duchu a v pravdě.

Na prahu ráje

Jsem tedy u konce svého usilování? Mohu si konečně dát pohov?

Ještě s tím počkej! Tohle není jako dobytá pevnost. Spíš je to něco, za co by ses měl také modlit. Jinak se to může vytratit jako chuť i vůně, barva i sladkost i z těch nejlépe ošetřených, vyzrálých a očištěných plodů.

Takže to přece jen souvisí se zralostí?

Třetí životní krok dokonalé duše?

Jak se vůbec má taková dokonalá duše? Jak je to s tím, kdo má za sebou tuto očistu, která je třetím smysluplným krokem jeho života?

Poznáváš moji vyšší inspiraci skoro zkušenostním způsobem a s jistotou. Nezapomínáš na mě nejen při modlitbě a při bohoslužbách, ale ani v každodenní práci. Být sobecký začátečník v mých službách, myslel bys jenom na sebe a stále bys všechno vztahoval jenom k sobě. Ve stavu dokonalosti ustavičně myslíš na mne. Sleduješ mou slávu a obnovu a zušlechťení všech kolem sebe. Na to se soustřeďuješ celou svou myslí, každou svou touhou, každým svým hnutím.

Sleduješ mě jak v přírodě a v podobenstvích, tak v tajemství mého života v tvém těle. Tohle ovšem nemůže trvat po celý den. Jen v polotmě víry nazíráš mou Dobrotu samu v sobě, asi tak, jako když sleduješ kolem sebe rozptýlené světlo, které osvětluje tvé okolí. Pohyb tohoto nazírání není přímý, nýbrž kruhovitý. Podobá se letu orla, který po vznesení se do výše, několikrát obletuje stejný kruh a zkoumá obzor, a pak se vznáší skoro bez pohnutí ve vzduchu.

Takové prosté nazírání odstraňuje všechny přirozené nedokonalosti, každou sobeckost a nestálost v soustředění.

Když dosahuješ dokonalosti v životě duše, tak se nepoznáváš v sobě, nýbrž ve mně, svém Bratru a Spasiteli. Jsem tvůj počátek a cíl. Svůj život porovnáváš s tím, co je o tobě psáno v knize života. Vidíš nekonečnou propast, která tě odděluje ode mne. Proto jsi tak pokorný. Toto bezmála zkušenostní nazírání na mne působím v tobě darem moudrosti a pro svou jednoduchost může trvat stále, jak při rozumové práci, tak v rozhovorech s lidmi i při tělesném zaměstnání.

Toto nazírání překonává tvé poznávání mne v podobenstvích nebo i v mých tajemstvích.

Zatímco sobec myslí pokaždé jenom na sebe a špatně miluje i sebe samého, tak ty, moje milá dokonalá duše myslíš skoro pořád na mne. Stále mě miluješ. Nejen tak, že se vyhýbáš hříchu, nebo že si osvojuješ můj vzorný mravní život, ale že se mnou také srůstáš a raduješ se ze mě. Přeješ ji jako můj apoštol Pavel zemřít se mnou a být se mnou. Takové přilnutí ke mně je přímý úkon. Ten je začátkem přemítavých a reflexivních úkonů tebe, dosahujícího dokonalosti. A ten také řeší všechny tvé nesnáze ryzí lásky ke mně, která je úplně slučitelná s dovolenou sebeláskou, protože to znamená, že sebe doopravdy miluješ ve mně a milovat mne víc než sebe.

Je to čisté přilnutí k mé svrchované Lásce a celou duší ke mně. Tato vrcholně vystupňovaná apoštolská horlivost je oproštěná od každého fanatismu. Prostě je mocná v pokoře a pokojně silná, trpělivá a milá. Miluješ mne nejen z celého srdce, z celé duše a ze všech sil, ale už i z celé mysli, neboť vyšší část tvé duše, dosahující dokonalosti je ustálena. Díky tvé pokorné otevřenosti tě pronikám nadpřirozeným duchem, takže jsi mi skutečným přítelem v duchu a v pravdě. Tvá duše má nyní pokoj i v nejtrapnějších a v nejnepředvídanějších životních okolnostech. A ten pokoj dokážeš předávat těm, kteří to nejvíc potřebují. Mé blahoslavenství pokojných odpovídá mému daru moudrosti, která s láskou vládne v tvém srdci. Proto je ti tak blízká naše společná panenská Matka, protože je vynikajícím vzorem tohoto života.

Změna od prvního kroku ke druhému a potom k dalšímu smysluplnému kroku logicky odůvodňuje potřebu očišťování, která se u tebe jako u každého mého přítele projevuje jedinečným a neopakovatelným způsobem. Není to mechanické postupné hromadění přínosů z každého dalšího kroku, ani žádná křečovitá či upocená skládanka. Je to životaschopný vývoj, kde má každý další krok svůj důvod. Nemysli si, že je to každému na první pohled jasné. Málokdo zná předem všechny chyby jak začátečníků, tak těch velkodušných, tak i chyby pokročilých. Pak ovšem dopředu jen málokdo ví, že by měl následovat druhý nebo třetí krok. Jen málokdo pamatuje i na to, že každé z těchto potřebných očišťování nebývá u každého prožíváno se stejnou velkodušností, takže ani nepřivádí každého tímtež způsobem ke stejnému stupni života osvěčujícího nebo sjednocujícího. Jen ty, kdo správně chápeš potřebu těchto očišťování, můžeš mít správnou představu o začátečních

a pokračujících v duchovním životě. Proto i apoštol národů zdůrazňuje potřebu nového životního kroku. když píše Kolosanům, aby neklamali jeden druhého, protože už ze sebe svlékli toho zpozdilce s jeho skutky a oblékli průkopníka, který se pořád zdokonaluje v poznání svého obrazu podle mé podoby. A navíc je povzbuzuje k lásce, která je svorníkem dokonalosti. Proto se i ty spolehni na mou vyšší inspiraci víc než na vlastní pokusy!

Jakou to má perspektivu?

Po temné a bolestné noci se dostavuje tajemné probuzení. Tvá duše uvažuje o někom, kdo se probouzí a povzdechne si. Celým tvým srdce zní povzdechnutí: "Probouzíš se, Slovo - Ženichu, uprostřed v hlubinách mé duše, kde tajně a mlčenlivě přebýváš jako nejvyšší Pán. Toto tajemné probuzení z duchovní neprobudilosti je vnuknutí mého Slova, jímž ti zjevují své království, svou slávu a své důvěrné nadšení."

Toto vnuknutí ti pomáhá nahlížet na mou tvář, jasně vynikající plností vyššího nadání, a na díla stvoření. Je to nepopsatelná radost poznávat stvoření ve mně a ne jen mne ze stvoření, poznávat účinky v příčině a ne pouze příčinu v účincích.

Tehdy vyslyším žalmistovu modlitbu: *"Probud' se, ó Pane, proč bys měl dřímat? Procitni a nezavrhuj nás na věky. Proč odvracíš svou tvář a zapomínáš na naši bídu a na naše soužení? Probud' se, proč dřímáš, ó Pane? - Probud' se už, citero a harfo, ať jitřenku vzbudím. (Ž 57,9)*

Co to znamená?

To znamená tvé volání o pomáhající vyšší nadání: Vzbud' mne, když tonu v neprobudilosti! Vzbud' abych poznal a miloval dobrodiní, jimiž mne nepřestáváš zahrnovat.

Žalmista zpívá: *"Pevně jsem doufal v Hospodina a on shlédl na mě a vyslyšel mé prosby. Vyvedl mě z jámy zhouby, ze dna bahnitého. Postavil na skálu mé nohy, sílu dal mým krokům. Vložil mi do úst novou píseň".*

V tomto mocném a velebném probuzení přetavuji tvou duši svým Duchem. Tak ji sytím svou dobrotou a slávou, takže mě miluješ nevýslovnou láskou.

Takovým vyšším nadáním připravuji tvou duši na druhé probuzení v okamžiku smrti. Při bezprostředním opuštění těla dojde tvá duše sebepoznání jako duchová podstata, tak, jako se poznávají andělé. Vrcholným probuzením bude chvíle vstupu do věčné slávy, pro bezprostřední vidění mé tváře. Opravdu můžeš být šťasten, když ve chvíli smrti vstupuješ přímo do věčné slávy, tak, že tvá duše odloučená od těla mě nazírá tváří v tvář a poznává se ve mně lépe než sama v sobě. Ačkoliv příbuzní oplakávají tvou smrt, ty odcházíš k cíli životní pouti, do nepomíjející blaženosti. Vstupuješ do mé svrchované a nepomíjivé radosti.

Živá pochodeň

Potom ti zbývá jedno jediné.

Co může ještě přijít?

Živý plamen mojí lásky.

Jenže kdepak je jí konec?

Moje probuzení u tebe ve stavu dokonalosti rozněcuje v tvé duši plamen lásky. Tak se podílíš na živém plameni mého Ducha. Tvá duše zakouší přítomnost mého Ducha v sobě.

Duch je tu jako oheň, který tvou duši přetváří ve sladkém milování. Je zde však i jako oheň, který pálí a šlehá plamenem. Činnost mého Ducha ve tvé duši tvoří lásku. Její vnitřní úkony jsou vyšlehnutí tohoto plamene. Úkony této lásky jsou neocenitelné. Jediný takový úkon je více zaslužný než všechny skutky tvého dosavadního života. I plamen má přece větší cenu než rozžhavené dřevo, z něhož vychází. To už nejsou úkony pouhé duše, nýbrž především Ducha, který je ve tvé duši vyvolává. Kdykoli plamen vyšlehně, duši se zdá, že vstupuje do věčného života. Ochutnává něco z mé věčné blaženosti. To zakoušíš důvěrnou přítomnost mne v celé mé životnosti, jak o tom píše žalmista: *"Mé srdce jása i mé tělo plesá v Bohu živém."*

Když ti ten plamen uděluji, tak tě celého prožehne, ovšem sladce a něžně, přičemž tě zaplaví výbavou pro nesmírné zdokonalení a věčné zušlechtnění. Tento zážeh ti nebere život, nýbrž ho rozhojňuje. Tvá duše, silněji uchvácená svrchovanou Láskou mého Ducha, je dokonalejší. Je to příjemné uchvácení. Jasně to vyniká v životě svatého Františka z Assisi, zasaženého Serafinem. Když srdce plane láskou ke mně, nazírání jeho duše je uchvácené zášlehem plamenů, jež všechno ozařují, aniž bys pronikl a obsáhl jeho původce. Tyto plameny jsou moje dokonalosti - moudrost, dobrota, milosrdenství, spravedlnost, prozířetelnost, všemohoucnost. Jsou to jakési barvy tajemné duhy, jež ti splývají v mém důvěrném životě, a přesto se vzájemně neruší, asi tak jako barvy přirozeného spektra duhy se sjednocují v bílém světle, z něhož pocházejí. Spojují se v jediném zářivém ohnisku, a přitom každá si uchovává své světlo a svůj žár.

Schopnosti tvé duše jsou potom roztaveny v žáru mého světla. To je pravá předehra věčného života. Jemně uchvacuji tvou duši láskou každého plamene a působností splývajících plamenů ji uchvácená ještě víc. Proto mě miluješ vroucněji a něžněji. Víš, že jde o milování věčného života, v němž je shrnuto veškeré dobro.

Oheň, který mají prozíravé panny udržet v lampách (Mt 25, 4-7), je účast na tomto vznešeném plameni. Moje láska je stravující oheň, který nepálí, nýbrž tě něžně hladí svými plameny. Pronikám tvou duši až na dno. Prožehnu ji, zahřívám a zakaluji, a přesto ji neničím. Přetvořuji ji podle sebe a v sebe. Hmotný oheň, pronikající každé vlákno dřeva a nejskrytější molekuly železa, to je nedokonalý obraz mého ohně. Chvillemi, když pod silnějším vlivem vyššího nadání je tvá duše roznicena mou láskou, šlehá plamen. Zušlechťujícím zášlehem se povznáší přímo k Bohu. Jsem počátkem a cílem tvé duše. Jedině ve mně věčně žije. Láska, jež odedávna povznáší tvou duši, je jen stvořená, konečná a obdobná účast na mé nestvořené lásce, ale je to skutečná, příznivá účast na všetvarujícím podstatném plameni mého Ducha.

Přetvořující spojení tvé duše pronikané mým Duchem se podobá spojení vzduchu s ohněm v plameni, který je zářivým plynem, kde vzduch přechází do plazmatického skupenství. Mezi mnou a mým stvořením je nekonečná propast, a jedině já sám svou činností se dovedu tak přiblížit ke tvé očištěné duši, že ji přetvořuji v sebe, zušlechťuji ji rozmnožením zdokonalujícího vyššího nadání, které je skutečnou a tvarovou účastí na mém vnitřním životě, na mé vyšším přirozenosti, na mně samém.

Potom se spojující láska promění v očištěné duši v příliv ohně, který se stále zvětšuje a celou ji zaplaví. Tato láska, kterou z počátku ani nevnímám, rychle roste a duše se povznáší se zpěvem žalmisty: *"Má duše žízni po tobě, mnohonásobně po tobě touží mé tělo."*

Tohle tedy mají být ti blahoslavení, kteří lační a žízni po vyšší spravedlnosti?

Ano. Toto je skutečná předehra blaženého života, zkrátka začátek věčného života. Na světě je to pravidelný, ale největší rozkvět života ve zdokonalujícím vyšším nadání, zkrátka seménka slávy.

A co z této vysoce vznešené nauky jeden má?

Tato nauka by ti byla nedostupná, kdybys nebyl přijal při zrození z vody a Ducha život

zdokonalený vyšším nadáním. Jenže toto nadání má v tobě rozkvést do věčného života. Rozkvétá tvým častým přijímáním mne v podobě tvého všedního pokrmu, který tento život rozhojňuje. Nezapomeň, že každé takové přijímání má být vroucnější než předcházející! Každé v tobě může rozšířit tvé srdce stále do nekonečna rostoucí láskou ke mně. Chci zvětšit objem tvého nitra pro příjem darů mého Ducha a připravit tě na další své přijetí vroucnějším srdcem.

Proto tvá duše, jež touží po tomto spojení, dosáhne cíle, když se přestaneš bát očištných zkoušek, které na tebe dopouštím. Volám tě: *"Žízni-li někdo, ať přijde ke mně a napije se. A potoky živé vody vytrysknou z jeho nitra."* (Jan 7,37-38) Všeobecně a tebe obzvlášť volám svou svrchovanou Pravdou ve tvém těle, svým jediným Dítětem, když s rozechvělou touhou volá v mém domě: *"Žízni-li kdo, ať přijde ke mně a napije se!"* Tak tě zvu k prameni živé vody a vyššího nadání.

Tak sám, jako Slovo našeho společného věčného Otce, přijímající tvé tělo za vlastní, se ti stávám mostem, kudy máš jít a vytrvale kráčet k dokonalosti. Ani překážky, ani nepohoda, ani blahobyť, ani těžkosti, ani jakékoliv soužení tě nesmí přimět k ohlížení nazpět. Až zaslechneš mé volání, následuj mě a vytrvej, Jedině já ti dám vodu života. Dám ti ji Slovem lásky ve tvém, lidském těle.

Musíš ale žíznit! Jedině žíznivého tě volám slovy: *"Kdo žízni, ať přijde ke mně a napije se!"* Kdybys tedy nežíznil ani neprahnul, nevydržel bys na cestě. Zadržela by tě nepatrná únava a sebemenší rozkoš by tě rozptýlila. A v případě pronásledování bys před ním utekl. Upni se celým svým rozumem na nevýslovnou Lásku, na mne jako jediné Dítě našeho společného věčného Otce! Když zahoriš láskou ke mně a láskou k bližnímu, tvá duše je ozdobena též mnoha dalšími ctnostmi. A právě v tomto stavu cítí duše velkou žízeň. Žízeň po ctnostech, po vrcholné slávě a po záchraně duší pro věčnost.

Každá jiná žízeň ve tvé duši vyhasne. Zbavuješ se sebelásky, takže si směle vykračuješ. Povznášíš se nad sebe a nad všechno pomíjející. Zakoušíš svrchovanou Lásku, zjevující se ve tvém lidském těle. Tvé srdce, oprostěné od marností, plní se mou vyšší láskou, která otvírá bránu vodám do nekonečna se stupňujícího vyššího nadání. A potom projdeš skrze mne, živou Bránu, a okusíš mé živé vody, vyvěrající ze mne, věčném zdroji osvězení, očištění a pokoje.

Tak tedy vypadá skutečnost, a co si s tím počnu? Nezačnu se tam nudit?

Přimkni se ke mně, až ke mně z celého srdcem zavoláš, abych ti odhalil všechny překážky rozvoje vyššího nadání ve tvé duši! Zavolej a dám ti sílu k jejich překonání! Zavolej, i když na tebe doléhají důsledky tvé vlastní nedbalosti, a budu bojovat za tebe, i kdybych sám měl přítom strádat!

Ptej se však také, co si dnes od tebe přeji vykonat pro sebe a pro našeho věčného Otce? Ptej se mně po svém sebepoznání, a dám ti poznat, co se mi na tobě nelíbí! Nech si ode mně v bolestném růženci připomenout cenu oběti, kterou za tebe přináším! Připomeň si cenu mého slavně kvůli tobě ustanoveného přijímání, při němž se napájíš z rány mého probodeného Srdce!

Pros, a rozhojním tvou lásku! Pros, aby náš vnitřní rozhovor nikdy nepřestal! Pros, abych nedopustil tvé odloučení ode mne, a já tě k sobě připoutám něžnými a sladkými pouty!

Pros, abys uměl přijmout všechno, co ti chci dát! Pros o to, aby ses stal živým průtokem mého vyššího nadání, protože máš právě díky tobě vyzařovat přes tebe do okolí, abych tě osvětil a oživil! Pros, a odhalím ti způsoby, jak mi máš sloužit! Pros, a ukáži ti cestu rájem

Proč mám o něco takového prosit, když už jsem na konci své živé cesty?

Kdykoli se přestaneš ptát po způsobech, jak mi máš sloužit, a místo toho se ptáš po nějakém "Proč?", stojíš na prahu své pronikavé očisty.

Proč?

Protože u tebe, kdo kráčíš mou živou cestou k našemu věčnému Otci, se vynořuje stále ještě mnoho nedokonalostí. Ačkoliv máš za sebou očistu od chyb duševní smyslnosti, lenivosti, žárlivosti a netrpělivosti, přesto ti v duši zůstávají ještě skvrny toho zpozdilce, jako nějaká rez, kterou ničí jen pronikavý žár, podobný tomu, který o Letnicích sesílám na své apoštoly.

Tato nákaza zachvacuje také tvé vyšší schopnosti, rozum a vůli. Duše je podivně zakuklena do sebe a neumí se důvěrněji spojit se mnou. Zde je příčina častých roztržitostí ve tvé rozmluvě se mnou. Tady pramení tvá vracející se duševní zanedbanost, takže nechápeš moje vyšší záležitosti. Příliš zaměstnáváš svou duši světskými záležitostmi a podléháš přirozeným náklonnostem, jaké zřídka kdy vnuká láska. Občas se tu projevují hrubosti a netrpělivosti. I když je tvá duše poněkud pokročilá v dokonalosti, přesto příliš lpíš na svém osobním názoru na duchovní záležitosti. Myslíš

si, že ti posílám kdovíjaká vnuknutí a zatím žiješ z výplodů své obrazotvornosti a jsi hříčkou v rukou našeho odvěkého odpůrce. Býváš nadutý, domýšlivý, duchovně pyšný a marnivý. Jsi na špatné cestě a pomateš i ostatní kolem sebe.

Těch chyb je tolik, že se nedají ani spočítat. Připomínám jen chyby, týkající se tvého ryze vnitřního života. A kolik by jich teprve bylo, kdybys tak sledoval přestupky proti bratrské lásce, proti spravedlnosti ve styku s představenými, s rovnými a s nižšími? Anebo i ty, které ti ztěžují vykonávání osobních povinností ve společnosti!

S tvou duchovní pýchou se často spřáhne pýcha rozumu, závist na výsledky jiných v duchovním životě, tajná ctižádost. V duchovním životě ti cizopasí sedmero hlavních neřestí a ničí ho hůř než ohnivá voda a neštovice Indiány.

To všechno svědčí o tvé potřebě důkladného očištění, trpného očištění ducha, dokonání tvého životního kroku, aby ses v něm nejen rozpráhl, ale také došlápl na práh dokonalého života. Když už jako pokročilý máš za sebou temnou noc smyslů, zůstáváš nadále ve svém styku se mnou jaksi ponořen do všednosti. Přece i Petr, povoláný k tak velké dokonalosti, po druhém kroku pokládá zprávu žen o mém Vzkříšení za blouznění, ačkoliv je o tom poučen i z mých řečí. Zlato ducha má před sebou ještě zkoušku ohněm. I ty o mně smýšlíš velmi dětsky a právě tak o mně mluvíš. Apoštol Pavel píše Korint'ánům, že myslí jako malé děti, jsou ještě nedokonalí, nedocházejí pořád ke spojení se mnou. A přitom jen v tomto spojení dosahuješ zralosti, schopnosti uskutečňovat velké věci, jednat více božsky než lidsky. Před dovršeným třetím životním krokem mohu o duchovním stavu tvé duše říci, že se jeho spravedlnost podobá nečistému rouchu. Musíš se podrobit poslednímu očišť'ování.

Splynutí

Co ještě mám pro své očist'ování podniknout?

Nejvíc podnikneš, když sám nic nepodnikneš, a dovolíš mi, abych bez omezení působil v tobě. Při dokonání takového vrcholného životního kroku působím v tobě všechno sám, aniž bych tě šidil o tvou účast.

Na první pohled se ti zdá, že olupuji tvou duši a ničím ji neobdařuji. To všechno dělám jen pro to, abych tvou duši vyléčil z duchovní i rozumové pýchy a abych jí ukázal ubohost, v níž žije, ponechal její chápavost v temnotách, vůli ve vyprahlosti a někdy i v žalu a v úzkosti.

Tehdy musí tvoje duše slepě následovat víru. To je temná noc pro přirozené schopnosti tvé duše. To, čemu věříš, aniž to vidíš, ten předmět víry je ti zahalen. A je vyloučené něčemu z téhož hlediska věřit a zároveň to i vidět. To, čemu věříš, to jako takové nevidíš. Do těchto hlubin či výšin víry se nyní ponoř, jako apoštolové po mém Vystoupení k našemu věčnému Otci, když jsou zbaveni tělesné stopy mé přítomnosti. Říkám ti jako jim: *"Je pro vás lépe, když odejdu, neboť neodejdu-li, Utěšitel k vám nepřijde, ale odejdu-li, pošlu vám jej."*

Apoštolové, připoutaní přirozenou láskou k mé lidské stránce, nejsou ještě dost proniknuti duchovní láskou k mé stránce božské. Duchovně nejsou ještě schopní přijmout mého Ducha tak, jak se patří. Tak je třeba ocitnout se v soužení, jež je očekává, poté, co i s mým tělem, které mám od tebe, vystupuji k našemu Otci.

Při tomto očist'ování, právě jako i při předešlém, nechávám tvou duši v temnotách a suchopárnosti. Tvým životním heslem musí být: Věrnost a oddanost. Právě teď platí moje slova: *"Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmách, ale bude mít světlo života."* Tvá duše očistěná očistným světlem rozumu začíná pronikat mé hlubiny, jak píše Pavel Korint'anům: *"Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží. My jsme přijali... Ducha, který je z Boha, abychom věděli, čím nás Bůh obdařil."*

Tvoje pokora a božské ctnosti jsou očistěny od všeho pouze lidského. Tvá duše začíná stále lépe poznávat mou nekonečnou čistotu a velikost, ačkoliv mě nevidí. Toto poznání převyšuje všechny tvé představy, jež si vůbec můžeš o mně utvořit. Začínáš taky lépe poznávat nadpřirozené bohatství mé duše, která je náplní každého vyššího nadání, neboť v ní obsahuji všechny poklady moudrosti a vědomostí. Téměř tak, jako apoštolové o Letnicích, tušíš už hloubku tajemství mého přijetí tvého těla za vlastní a nekonečnou cenu zásluh, které v tomto těle dosahují. Jako za všechny umírám za tebe obzvláště, a stejně i můj milý Štěpán, který o mně do poslední chvíle svědčí.

Konečně to máš už prožité. Máš o tom vlastní zkušenost vyššího života, plného blaživých doteků, takže jsi o tomto důvěrně osvojeném životě přesvědčen. Chceš-li, můžeš to nazvat novým nazíráním vnitřního života. Ve své duši už lépe poznáváš i svou ubohost. Největším vnitřním utrpením mých miláčků Jana z Kříže a faráře z Ars je, když vidí, jak daleko jsou od ideálu pastýře, jehož vznešenost jim stále lépe odhaluji v temnotě víry, a když vidí duševní i tělesné požadavky lidí, prosících je o modlitbu a pomoc.

Z toho je jasné, že třetí smysluplný krok tvého života a vrcholná očista je je dílem mého Ducha. Tímto Duchem osvěcuji tvou duši darem rozumu. Darem rozumu ti přináším čistotu mysli, očistěnou od všech divuplodů tvé obrazotvornosti a bludů. Ačkoli nevíš o mně, kdo jsem, víš, čím nejsem. A tím dokonaleji mě poznáváš v tomto svém životě, čím více chápeš, že převyšuji všechno, co můžeš pochopit rozumem. To náleží k počátečnímu daru rozumu, který ti posílám.

Jako záblesk světla v temné noci osvěcuji tvou duši spravedlivého kterou chci očistit. Proto mě ústy žalmisty pros: *"Osvi' mi duši, abych nikdy neusnul ve smrti. - Bože můj, osvi' mou tmou. - Stvoř mi, Bože, čisté srdce a pravého ducha obnov v mém nitru. Nezamítej mne od své tváře a svého svatého ducha mi neodnímej. Budu učit nešlechtné tvým cestám, a bezbožní se k tobě obrátí. Můj jazyk bude radostně velebit tvou spravedlivost."*

Svou očistěnou duší mě prosíš, aby se na tobě uskutečnila moje slova, že přicházím vrhnout oheň na zem a tolik si přeji, aby už vzplanul!

Toto tvé očistění čili dokonalý vrcholný životní krok uskutečnuji svým vlastním zásahem ve tvé duši, aby ji očistil od nevědomosti a každodenních nedokonalostí. Nazíravé duše to jmenují vlitým nazíráním, když tajemně poučuji tvou duši o své lásce, aniž by ona do toho zasahovala a věděla, v čem spočívá vlité nazírání.

Tento velký přerod se projevuje v tvém životě jinak, pokud patříš k čistě nazíravým, jako je náš milý Bruno, a jinak, pokud se věnuješ apoštolátu nebo skutkům milosrdenství, jako třeba náš milý Vincenc z Pauly. Ale základ je stejný. V obou případech jsou ctnosti, pokora, víra, láska a naděje, očistěny od všech tvých lidských příměsí, takže tvé pohnutky jsou mnohem vznešenější. Tvá pokora postupně vzrůstá. Uznáváš, že nejsi hoden důstojnosti, jíž se ti dostává.

Jen vyznej a sám tomu uvěř, že jsi nejhorší ze všech! Vyznej a věř tomu, že nejsi v ničem užitečný. Přej si, aby tomu věřili také tvoji bližní a trpělivě přijímej, co o tobě říkají! Přej si, aby s tebou nakládali jako s člověkem hodným opovržení, a když tebou opravdu budou pohrdat, zamiluj si je za to!

Nechci tvou zkázu, a žádnou sebevraždu, ani zalíbení v sebetryznění. Jen se vzdej svého uznání a všeho, co bys mohl mít od lidí a vysokého mínění o sobě i ve svém názoru, vzdej se dobrovolně svých přirozených lidských práv, avšak ne kvůli nějaké své úchylnosti, nýbrž kvůli tomu, abys toho ještě mnohem víc mohl dostat ode mne. Ostatně, copak ti mohou nějaké lidské deklarace tvých přirozených lidských práv něco zaručit? Nakonec to vládce světa smete se stolu, když mu to bude nepohodlné, a máš po lidských právech. Já ti však věčně dokonale zaručuji, že naplno respektuji tvou svobodu. Nikdy se ti sám nevnucuji, ale všechno ti jenom nabízím.

Jak to dopadne, když mi má nehlubší práva nebudou chránit žádní lidé, nýbrž jedině ty, kterého nikdy nikdo neviděl?

Co následuje potom, to je prostě úžasné. Pak ti zjevují v celé vznešenosti formální pohnutky tvé víry, láska a naděje - svou svrchovanou Pravdu, vždy pomáhající milosrdenství a svou největší Dobrotu, hodnou nekonečné Lásky. Tyto tři pohnutky ti ukazují v duchovní noci tvé duše jako tři zorničky, aby tě zaručeně přivedly k cíli tvého putování. Ovoce posledního životního kroku je totéž jako u apoštolů o Letnicích, kdy apoštolové osvíceni, posílnění a přerouzeni získávají svým hlásáním další mé přátele, jak zaznamenávají Skutky apoštolské v prvních Petrových řečech a v řeči prvomučedníka Štěpána.

Ovocem tohoto posledního kroku tvého našeho života je zvláště živá, pronikající víra a pravá a hluboká pokora. V nich začínáš jaksi vychutnávat nehlubší tajemství. Je to záloha věčné odměny.

Ke tvé víře se druží pevná naděje v mé milosrdenství, které ti chce vždy pomáhat. Abys měl takovou naději, musíš podle našeho apoštola národů doufat proti veškeré naději.

Nejušlechtlejším plodem posledního životního kroku je velká, čistá a silná láska ke mně, kterou nezastraší žádné lidské problémy ani pronásledování. Je to láska podobná lásce apoštolů, kteří se radují, že smí kvůli mně a mému jménu trpět.

Tato láska vyrůstá ze tvé velké touhy po dokonalosti. Je to hlad a žízeň po vyšší spravedlnosti. Sám tě k tomu vybavuji darem síly, abys překonal všechny překážky. V těchto světských poměrech je to dokonalé uskutečnění prvního přikázání: *"Milovat budeš Pána Boha svého z celého svého srdce, celou svou duší, ze všech svých sil a celou svou myslí"*.

Nyní mi už náleží celý základ tvé duše. Tvá duše ve své nejvyšší činnosti žije skoro nepřerušeně životem ducha. Stáváš se mým přítelem a spolupracovníkem v duchu a v pravdě. V takových temnotách víry začíná tvůj věčný život. Uskutečňují se moje slova: *"Žízni-li kdo, ať přijde ke mně a pije."* Je to opravdu živá voda, *tryskající do života věčného*, jak to říkám všemi pohrdané ženě: *"Kdybys znala dar Boží, spíše bys prosila ty jeho, a dal by ti vodu živou. Neboť voda, kterou mu já dám, stane se v něm pramenem vody vytryskující do života věčného"*.

Volej k mému Duchu, aby vstoupil do tvého nitra a přitáhl tě ke mně svou mocí! Učiním to. Pros o lásku s bázní dítěte našeho věčného Otce! Dám ti ji. Pros nevýslovnou Lásku za ochranu od všech zlých myšlenek! Zaplavím tě svým Duchem. Zahřeji tě a zapalím tě svou sladkou láskou a každá námaha se ti stane lehkou. To všechno ti dám, ale ne jako manu snášející shora k tobě. Dám ti to přímo v tobě, ve tvém vlastním těle, jako tvůj Bratr a Spasitel. Dávám ti prostřednictvím naší společné panenské Maminky.

Navěky se zaslíb naší panenské Máti, která ti zprostředkuje každé mé vyšší nadání! Dám ti skutečné poklady svým Duchem, kterého vydechují plícemi v hrudi, kterou mám s tebou společnou. Naše společná panenská Máti tě vede k důvěrnému životu se mnou, k mému člověčenství i k mému Duchu. Tak tě uvádí do tajemství mého trojnásobného Já, kterým tě stále znovu objímám.

Navěky zaslíb svůj rozum, své srdce, svou víru, svou vůli a celou svou bytost mému Duchu!

Dám ti srdce chápavější, nežli Šalamounovi, takže budeš jemněji než barometr sledovat ve znamení času moje vnuknutí a inspiraci učení naší slavné vždy panenské Matky, jejímž jsem neomylným vůdcem. Pros, abys podal ruku každému, koho ti pošlu do cesty! Mojí odpovědí bude pokoj ve tvém srdci. Pros, ať je tvá lidská vůle ode dneška až navěky podrobena mé vůli a tvůj život ať je věrným napodobením mého života a ctností jako tvého Bratra a Spasitele! Dám ti zakusit svůj vnitřní život, jak ho prožívám s naším společným Otcem a s naším společným Duchem, a teď i s tebou, navěky!

"Brněnské Angelikum"

První sdružení přátel bl.Hyacinta Maria Cormiera OP v Brně vydalo

Svazek č.1.: **Jaký je tvůj osud**, Co: Tomáš J.Bahounek OP, Rosice 1999, Gloria, 170 str.

Svazek č.2.: **Zavoláš srdce mé**, Co: Tomáš J.Bahounek OP, Brno 2000, Olprint, 96 str.

Svazek č.3.: **Andělské dobrodružství**, Co: Tomáš J.Bahounek OP, Rosice 2000, Gloria, 250 str.

Svazek č.4.: **Kapesní průvodce po vlastním osudu**, Co: Tomáš J.Bahounek OP, Brno 2001 Olprint, 103 str.

Svazek č.5.: **Loretánské meditace**, Co: Tomáš J.Bahounek OP, Rosice 2001 Gloria, 121 str.

Svazek č.6.: **Proč věřím**, Podle sv.Tomáše Akvinského, Výklad Vyznání víry, Co: Tomáš J.Bahounek OP, Rosice 2001 Gloria, 105 str.

Svazek č.7.: **Sociologický systém sociální nauky církve**, Tomáš J.Bahounek OP, Reprint odborné práce pro habilitační řízení na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého z roku 1994, Olomouc 1994. Co: Tomáš J.Bahounek OP, Brno 2001 Olprint, 398 str.

Svazek č.8.: **Novéna k počtě bl.Hyacinta M.Cormiera OP**, Co: Tomáš J.Bahounek OP, Brno 2002 Olprint. Vydáno v rámci časopisu pro duchovní život "ROSA MYSTICA", roč.VIII, č.1., 24 str.

Svazek č.9.: **Pane, nauč nás...**, Podle sv.Tomáše Akvinského, Výklad modlitby Otčenáš, Co: Tomáš J.Bahounek OP, Brno 2002 Olprint. Vydáno v rámci časopisu pro

duchovní život "ROSA MYSTICA", roč.VIII, č.8, 24 str.
Svazek č.10: **Svatá Zdislava-Dopisy z Lemberka**, Co: Tomáš J.Bahounek OP, Brno 2002
Olprint, 80.str.
Svazek č.11: **Vznešenost růžence**, Brno 2003 Olprint. Vydáno v rámci časopisu pro
duchovní život "ROSA MYSTICA", roč.IX, č.1, 20 str.

TŘI KROKY DO NEBE

Co: P.PhDr Tomáš J.Bahounek OP

Obálka: Veronika III.OP

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera v Brně jako sv.č.12.

Brno 2003